

343

שער אור

פרשת

בא

תשפ"ד

ולכל בני ישראל היה

אור

במושבותם

תוכן

מאמרים

- 3 מאמר א - סוד "מי ומי החלכים"
- 3 מאמר ב - סוד "החדש הזה לכם"
- 5 מאמר ג - סוד "שדאשי נמלא טל" - סוד טל של תחית המתים
- 5 מאמר ד - סוד "בא אל פרעה"
- 6 מאמר ה - סוד "גלגלתא דאריק"
- 7 מאמר ו

שיעורים

- 10 שיעור שגמסר אור ליום שני ליל ה' שבט פרשת בא
- 11 שיעור שגמסר אור ליום שני ליל כ"ז טבת פרשת וארא
- 11 שיעור שגמסר אור ליום שלישי ליל כ"ח טבת פרשת וארא
- 12 שיעור שגמסר אור ליום רביעי ליל כ"ט טבת פרשת וארא
- 12 שיעור שגמסר אור ליום חמישי ליל א' שבט פרשת וארא
- 14 שיעור יום שני כז טבת תשפד לאנ"ש מראש העין
- 35 שיעורי שב"ק פרשת וארא תשפ"ד

- 38 והתקדשתם: להכין את הילדים להתקדש מגיל שלוש - שבע
- 39 הפרשה: בפרשת בא - כל השפע בעולם

בשער: מורינו הרב
בשיעור
כאריכות:
נפתלי ארנסטי

נכתב ונערך
על ידי

שעל ידי

התמונות באדיבות:
נתן אמזלג
י"ק

יפוצו מעינותך חוצה

בשורה משמחת

ב"ה ניתן לקבל את הגליון "שביבי אור" עם
השיעורים היומיים תפילות ותמונות ממורינו

הרב אליעזר ברלנד

מדי שבוע בערים:

- בת ים
- נתיבות
- רעננה
- באר שבע
- פתח תקוה
- אשדוד
- ביתר
- בית שמש
- דימונה

חדש < אשקלון

לפרטים נוספים או לקבלת הגליונות בערים נוספות:

058-3289-318

*9148
הקו של ברסלב

הקו המיוחד ביותר
להתחברות והתרחבות שלא היו מעולם

דעם רעבינס' לייק The Rebbe's line
ארה"ב: 18.456.400007 || אירופה: 4433.03900.474

אוקראינה: 02.800.8.800 || אוקראינה: (38)9.4710.5602

מֵאֲמָרִים

• מאמרים שנכתבו בפרשת בא בשנת תשפ"ג •

מֵאֲמָר א – סוּד "מִי זָמִי הַחֲלָבִים"

פְּרַעָה, שֶׁהָיָה אֶסְטְרוֹלוֹג גָּדוֹל מְאֹד, אָמַר לְמוֹשֶׁה רַבֵּנוֹ: שֶׁכָּל הַשְּׁלִיחוֹת שֶׁלֹּא עוֹמְדֵת לְהַכְשִׁיל, וְהוּא לֹא יִצְלִיחַ לְהַכְנִים אֶת עַם יִשְׂרָאֵל לְאַרְצָא יִשְׂרָאֵל, מִה שֶׁהָיָה בְּגִאֲלָה הַשְּׁלִישִׁית. וְלִכֵּן אָמַר "קֶץ כָּל בִּשְׁרָא בְּאֵל לִפְנֵי" – שֶׁל־ק"ץ הַדּוֹרוֹת 190 x 301 תִּהְיֶה שׂוֹאָה נּוֹרְאָה, שֶׁכְּפֹמֹהוּ לֹא הִיְתָה מִיּוֹת עוֹלָם, וְאֵז יִצְמָרְכוּ לְתַת דִּין וְחֻשְׁבוֹן עַל כָּל הַ-5700 שָׁנָה מִבְּרִיאַת הָעוֹלָם, מִהַנִּיצוּצוֹת שֶׁהָלְכוּ לְאִבּוּד מִחֲטָא אָדָם הַרְאִשׁוֹן 130 שָׁנָה. שְׂוֶה רַק אֶפְשָׁר לְתַפֵּן בְּחִנְפָה, וְלִכֵּן אֵז קוֹרְאִים שְׂמוֹנַת יָמִים עַל "קִעְרַת כֶּסֶף אַחַת 130 מִשְׁקָלָה".

כִּי פְּרַעָה רָאָה עֲמוּד עַנָּן בְּצוֹרַת אֲרִיָה 1 = 216 הוֹלֵךְ לִפְנֵי מַחֲנֵה יִשְׂרָאֵל. אָבֵל, אֹמֵר בְּעַל הַטּוֹרִים: שֶׁרָאָה שְׂאֵף אַחֲרָה לֹא יִכְנֵס לְאַרְצָא, מְלִבְד בֶּן 52 נוֹן 106 וְכָלֵב 58 = 1, 216, "מִי 50 זָמִי 56 הַחֲלָבִים" 110 = 216.

מֵאֲמָר ב – סוּד "הַחֲדָשׁ הַזֶּה לְכֶם"

רַבִּי אֶלְעָזָר בֶּן עֶרְדָּה נִעְדָּר מִן הַיְשִׁיבָה שָׁנָה שְׁלֵמָה, וְהִלֵּךְ לְדִיּוּמָסַת, וְשָׁמָּה הָיוּ מִי מַעֲנִנֹת הַכִּי נִפְלְאִים שֵׁשׁ בְּעוֹלָם, וְקָרְאוּ לָהֶם "מִי דִיּוּמָסַת". וְכֵן אָהַב לְשִׁתּוֹת יַיִן, וְלֵאֵט לֵאֵט הִתְמַכֵּר לַיַּיִן שֶׁל פְּרוּגִית – זֶה אֹזוֹר בְּטוֹרְקָנָה, וְשָׁמָּה גְּדֻלִים הַגְּפָנִים הַכִּי מוֹשְׁבָחִים שְׁבַעֲעוֹלָם. וְכָל זֶה הָיָה נְחוּץ לוֹ לְהַבְרָאָתוֹ, אַחֲרָה שֶׁהָיָה הוֹלָה מְאֹד בִּשְׁנָיִם שְׁעָבְרוּ. אָבֵל, לֵאֵט לֵאֵט רָאָה

שהוא שוכח את למודו. בפרט שאז עדין לא היו בותבים שום דבר; לא נמרא, ולא משנה, ולא שום ספר, ולא שום חדיש, מלבד — חמישה חמשי תורה, נביאים, וכתובים.

אמר לאשתו: באי ונחזור לירושלים. אמרה לו אשתו: פה טוב לנו ונאנחנו מבריאים טוב, אחרי שנים של סבל ומחלות, נמתין בסבלנות עד שנתלמדים יבאו לכאן ויבנו לנו ישיבה, ויהיו כאן עשרות אלפים תלמידים.

אבל, שום תלמיד לא הגיע. ורבי אלעזר בן ערך לאט לאט הלך ושכח את כל תלמודו, עד שכבר לא ידע לקרא את האותיות נכון. וכשהגיע לפרשת "החדש הזה לכם", ונתנו לו לקרא בתורה, הפך את הד' לר"ש — כלומר שאבד את קוצו של אות ד', שהוא הצדיק האמת, שהוא המפריש בין קדש לחול, בין אחד לאחר, ופסק לראות את ה' פנים אל פנים, כמו פעם בימי קדם.

ואת הד' — שמרמות לו' ספירות מחד ועד מלכות, הפך ל"י, כלומר; שאבד את הקשר עם השכינה הקדושה, שהיא מתעברת בז' ספירות: חסד, גבורה, תפארת, נצח, הוד, יסוד, מלכות.

והצרה השלישית היתה: שהפך את ה"כ" של פסא הכבוד, ששם ננוזות כל הנשמות, ל"ב" — שמרמוז לשתי רשויות חס ושלום.

עד שהראה לאשתו מה שקרה לו, ששכח כל תלמודו. כי 'או חברותא או מיתותא'. ואשתו הסכימה לחזור לירושלים.

אבל, עדין לא זכר תלמודו. עד שבא אליהו הנביא, ולמדוהו מתדש את כל התורה בלה וילקוט שמעוני קהלתו.

מֵאֲמֹד ג - סוּד "שְׂרָאשִׁי נְמֹלָא טָל" — סוּד טַל שֶׁל תַּחֲנִית הַמֵּתִים

כִּי סוּד תַּחֲנִית הַמֵּתִים, סוּד רִישָׁא דְלֵא אֲתִידַע, סוּד בֵּית הַמְקַדֵּשׁ הַשְּׁלִישִׁי, שִׁיְהִיָּה בֵּית הַמְקַדֵּשׁ שֶׁל אֱשׁ. שְׁעַל זֶה נֹאמֵר "תְּבִאמוּ וְתַמְעִמוּ בְּהַר נְחֻלְתָּד מְכוּן לְשִׁבְתָּד פְּעֻלְתָּ ה' מְקַדֵּשׁ ה' בּוֹנְנוּ יִרְיָד", שֶׁנֹּאמֵר עַל הַבַּיִת הַשְּׁלִישִׁי, שִׁיְהִיָּה בֵּית שֶׁל אֱשׁ, וְאִזּוּ יִהְיֶה גַם בֵּן תַּחֲנִית הַמֵּתִים.

וְזֶה פְּרוּשׁ 'מֹשֶׁה מֵת וַיהוֹשֻׁעַ מְכַנֵּס', אוֹמֵר הַעֲשֶׂרָה מֵאֲמֹרוֹת שֶׁל הַרמ"ע מִפֶּאנּוּ: שְׁעַם יִשְׂרָאֵל לֹא הִבִּין אֶת הַנְּבוּאָה, וְלִכֵּן הַמְּרַגְלִים לֹא רָצוּ לְהַכְנִס לְאַרְצֵי יִשְׂרָאֵל בְּלִי מֹשֶׁה רַבֵּינוּ. אֲבָל בְּאַמְתָּ, אִם מֹשֶׁה רַבֵּינוּ הָיָה נִכְנָס, מִיָּד הָיָה יוֹרֵד בֵּית הַמְקַדֵּשׁ שֶׁל אֱשׁ. וּמֹשֶׁה הָיָה אֶבֶן מֵת, אֲבָל מִיָּד אַחֲרָי זֶה כָּבֵר הָיָה תַּחֲנִית הַמֵּתִים לְכָל יִשְׂרָאֵל.

וְזֶה שֶׁנֹּאמֵר [בְּנוּחַ]: "לֹא יִסוּר שְׁכֶבְטִי מִיְהוּדָה וּמְחַקֵּק מִבֵּין רַגְלָיו עַד כִּי יָבֵא שִׁילָה [= מֹשֶׁה] וְלוֹ יִקְחֵת עִמָּי", וְאִזּוּ גַם יִהְיֶה תַּחֲנִית הַמֵּתִים.

מֵאֲמֹד ד - סוּד "בֵּא אֶל פְּרַעֲה"

הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא מְרַמֵּז לְמֹשֶׁה רַבֵּינוּ שֶׁפְּרַעֲה עֲתִיד לַעֲשׂוֹת תְּשׁוּבָה, כְּמוֹ שְׁמֵבִיא בְּעַל הַמּוֹרִים עַל הַפְּסוּק "וַיֹּאמְרוּ בְּה' וּבַמֶּשֶׁה עַבְדּוֹ" — "וַיֹּאמְרוּ אַנְשֵׁי נִינּוּה בְּאַלְקִים". כְּדֹאִיתָא בְּמִדְרָשׁ: "לֹא נִשְׁאַר בְּהֶם עַד אֶחָד, וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל הִלְכוּ בִּיבֻשָׁה בְּתוֹךְ הַיָּם" — שְׁלֹא נִשְׁאַר אֶלָּא אֶחָד — הוּא פְּרַעֲה. וְחֻלְדָּ וְנִהְיָה מְלֻךְ עַל נִינּוּה, וּמְלֻךְ שָׁם.

וְזֶהוּ "וַיֹּאמְרוּ אַנְשֵׁי נִינּוּה בְּאַלְקִים", וְנִזְכָּר בְּכָל הָאוֹתוֹת וְהַמּוֹפְתִים אֲשֶׁר עָשָׂה מֹשֶׁה בְּמִצְרַיִם וְעַל הַיָּם. "עֹמֵד וַיִּמְדַּד אֶרֶץ, רָאָה וַיִּתֵּר גּוֹיִם, וַיִּתְפַּצְּצוּ הַרְרֵי עַד" וְחִבְקוּק ג' ו'.

מאמר ה - סוד "גלגלתא דארדיך"

"ונינינה היתנה עיר גדולה לאלקים, מהלך שלשת ימים. ויחל יונה לבוא בעיר מהלך יום אחד ויקרא ויאמר עוד ארבעים יום ונינינה נהפכת. ויגע הדבר אל מלך נינוה I — הוא פרעה, וכבר עבר 700 שנה — 440 עד שנבנה הבית ועוד 260 עד נינוה, סך הכל 700 שנה ויקם מכסאו ויעבר אדרתו מעליו, וכיס שק וישב על האפר. ויזעק ויאמר בנינוה מטעם המלך וגדליו לאמר: האדם והבהמה, הבקר והצאן, אל יטעמו מאומה, אל ירעו ומים אל ישתו. ויתפסו שקים האדם והבהמה, ויקראו אל אלקים בחזקה, וישבו איש מדרבו הרעה ומן החמס אשר בכפייהם. מי יודע ישוב ונחם האלקים, ושב מחרון אפו ולא נאבד. וירא האלקים את מעשיהם, כי שבו מדרךם הרעה, וינחם האלקים על הרעה אשר דבר לעשות להם, ולא עשה".

מאמר ה - סוד "גלגלתא דארדיך"

בגלגלתא דארדיך יתבין 12.000 רבוא עלמין 120.000.0001 מליון עלמין. כי ברישא דארדיך אנפין ישנן ו' ספירות דעתיק יומין, שהם; חסד גבורה תפארת נצח הוד יסוד מלכות.

ונה סוד י"ג נהרות דאפרסמונא, המשלימים ל"ג מדות של רחמים; "ה' ה' אל רחום ותנון ארד אפים ורב חסד ואמת, נצר חסד לאלפים נשא עון ופסע ותטאה ונקה".

שזה סוד חדש שבט — חדש הפריחה, כמו שנאמר במטה אהרן: "ויצץ ציץ ויגמל שקדים".

כי שלש עשרה מדות של רחמים הם מסוד חכמה סתימאה. שעל זה נאמר "שראשו נמלא מל קנצותי רסיסי לילה".

כי מההוא גלגלתא נמוף מלא של תחית המתים, כמו שכתוב וישעיה בו,

ימז: "כי טל אורת טלך וארץ רפאים תפיל".

שנה סוד התלת רישין; רישא דלא אתידע. רישא דלאו רישא. ורישא דכל רישא.

שהם אורות דתורתא דעתיקא, בי הנוקבא בסוד "רישא דלא אתידע", בי החיצוניות יוצאת מהקצה האחרון של הפנימיות, והגוף — בתוכו מלבש הקצה האחרון של הנשמה.

ומההוא טלא דאנער מרישיה מתערון מתיא לעלמא דאתי, ברכתיב "שראשי נמלא טל קנצותי רסיסי לילה", "מלאתי" לא כתיב, אלא "נמלא טל", ברכתיב: "כי טל אורת טלך" — אורות נהורא דתורתא דעתיקא.

מאמר 2

"עדה וצלה שמען קולי נשי למך האונה אמרתי כי איש הרגתי לפעמי ויולד לחברתי" (בראשית ד, כג).

מסביר גלגולי נשמות לרמ"ע מפאנו אות פ¹, עדה התגלגלה בפנינה, ולמה היה שמה עדה, כי כל היום היתה שמה על עצמה עדים ותכשיטין, ולכן נתגלגלה בפנינה שגם בן היתה מקשמת את עצמה בפנינים אבנים טובות

מראי מקומות והערות

¹ גלגולי נשמות - אות ל, ד.

למך נתגלגל באלקנה, ואותיות למ"ך הוא מל"ך, וסימן מאן מלכי רבנן, וצלה אשת למך היא חנה, ומשמעות שמותן שוות, צלה שישבה בצלה של בעלה למך ששתתה [כוס של] עקרין שלא תתעבר, וחנה ישבה בצלו של הקב"ה שהיתה נביאה, וגם מלת חנה לשון חונה ויושבת בצלו, ועדה היא נמי פנינה שמותיהן שוות, כי פנינה מלשון פנינים, ועדה לשון עדי, ר"ל [אבני] חפץ ומרגליות, וגם לשון פנינה פנה נא כלומר הסר נא, וגם עדה מלשון הסרה, ומה התם (העמדת) [יושבת] בצלו, אף כאן את חנה אהב, ומה התם שתתה כוס [של] עקרין, גם עתה הלוא אנכי טוב לך מעשרה בנים, וצללפונית אמו דשמשון היתה צלה, שהיתה כשני צללים, צלה אשת למך וחנה אשת אלקנה, ותראה כמו דצלה דהתם היא שתתה כוס עקרין כדי שלא להוליד, שכך היה מנהגם, ולכן אתרע מזלה של חנה שהיתה עקרה מתחלה והולידה והצמיחה דרך ב' גדולי עולם, ובקושי היה לתקן כוס עקרין דהתם, עד דהוסר כל חולי וכל מה דנשתייר במעאה מכוס עקרין, וזהו (וה') [כי] פקד [ה'] את חנה לשון חסרון, שהוסרה ממנה כוס העקרין ותהר ותלד: [ליקוטים]:

ומרגליות. אבל היא (- עדה) ילדה את יבל "אבי כל יושב אהל ומקנה" (בראשית ד, כ), ויובל "אבי כל הנפש כנור ועוגב" (שם, כא).

וצלה - שבצלה היתה יושב למך, ולכן השקה אותה בוס של עקרין. נתגלגלה בשמים, בחנה שלכן לא היו לה ילדים 130 שנה, וגם בן בצללפונית אמו של שמשון ושהייתה עקרה עד שנולד שמשון, ולכן מרומז בשם צללפונית שני צללים, אחד של צלה, ואחד אשתו של מנוח ודהיינו הצללפונית עצמה.

ואחרי שונשות למך - עדה וצילה] שמעו על האסון שקרה שנתרג קון ותובל קון ביום אחד, הם פּרְשׁוּ מִלְמֶךְ², ואז [למך] הביא אותן (- את נשותיו) למלך - לאדם הראשון לדין תורה, שאדם הראשון יפסק אם מותר להן לפרש. אדם הראשון הסביר להם שהכל היה בשונג, כי למך היתה עור ולא ראה כלל, והם תיבות לחזור ללמך. אזי אמרו לו עדה וצלה גם אתה חייב לחזור לאשתך חנה, זה כבר 130 שנה שפרשתם. ולכן בחנוכה מביאים וקוראים "קעצרת כסף אחת 130 משקלה" (במדרב ז, יג), לתקן

מראי מקומות והערות

² מדרש תנחומא בראשית פרק יא, (יא).

ויאמר לו ה' לכן כל הורג קין א"ל ארבע משפחות עתידות לצאת מהבל ובטלת מן העולם כך תפתח הארץ את פיה ותבלע לך ארבע משפחות אלו הן חנוך עירד ומחויאל ומתושאל וכיצד נהרג קין נעשה מלאך המות ק"ל שנה והוא נע ונד בקללה למך בן בנו היה שביעי לדורות וסומא היה יוצא לצוד והיה בנו אוחזו בידו כשהיה רואה אותה תינוק חיה היה אומר לו א"ל כמין חיה אני רואה מתח את הקשת כנגדו והרג את קין. ראה אותו תינוק מרחוק הרוג וקרן במצחו אמר לו ללמך אבי הרי דמות אדם הרוג וקרן במצחו. א"ל למך ווי לי זקני הוא. טפח שתי ידיו בחרטה ונגע בראש התינוק והרגו בשוגג שנאמר כי איש הרגתי לפצעי וילד לחבורתי נשאר שליטתן במקום אחד. קין הרוג ואותו תינוק הרוג ולמך סומא. לערב יצאו נשיו אחריו מצאו זקנים הרוג ותובל קין בנם הרוג ולמך. באותה שעה פתחה הארץ פיה ובלעה ד' משפחות חנוך ועירד ומחויאל ומתושאל ונעשה למך מלאך המות לקיים מה שנאמר כי שבעתים יקם קין ולמך שבעים ושבעה כיון שבאו לבית אמר להם למך לנשיו עלו למטה. א"ל הרגת את קין זקנינו ותובל קין בנו לא נעלה א"ל כבר נטלו חלקו קין שבעה דורות אבל אני שבעים ושבעה. א"ל לא נשמע לך מה אנו מולידות למארה. א"ל נלך לב"ד. הלכו להם אצל אדם הראשון. א"ל עדה וצלה אדונינו למך זה בעלנו הרג את זקנינו. א"ל אי זקנינו לפי תומו הרגו. א"ל אדם נשי למך האזינה אמרתי למך אומר וכי איש הרגתי לפצעי בתמיה אמר להן לכו תשמעו לבעליכן א"ל אסיא אסא חגרתך אתה פרשת ממסתך מאה ושלושים שנה ואתה מלמד אותנו מה כתיב אחריו ויחי אדם שלשים ומאת שנה וילד בדמותו כצלמו ויחי למך שתיים ושמונים שנה ומאת שנה וילד בן שממנו נברא העולם.

את ה־130 שנה של אדם הראשון³, שאז נבראו ישרים ומזיקין נאצים ורומאים שהחריבו את בית המקדש.

ולכן 130 שנה לא ילדה יוכבד, עד שילדה את משה מושיען של ישראל. וכשהתגורשו יוכבד ועמרם והיו מגורשין 3 חודשים, עד שבאה מרים שהיתה ילדה בת 5½ ואמרה לאביה וסוטה י"ב⁴: אבא אתה יותר גרוע מפרעה, שפרעה גזר רק על הזכרים, ואתה גזר על הבנים והפגות. וחויז מזה כל אלה הן נשמות שצריכות לכפר על גלגולים קודמים, וככה יזכו להפגם לעולם הבא לגן־עדן. וחויז מזה גזרת פרעה ספק מתקיימת ספק אינה מתקיימת, ואתה גזרתך ודאי מתקיימת. ועל ידי תפלה אפשר לפעל הבל.

ולכן הנשים שהתפללו כל התשעה חודשים ושהילדים שלהם ינצלו מגזירת פרעה, זכו שמיד בלידה באו מלאכים ולקחו את התינוקות והעבירו אותם את היאור למדבר, ושם נבקעו להם אנמים של שמן חלב ודבש⁵, כמו שכתוב בהאינונו "וינקחו רבש מפלע ושמן מחלמיש צור" (דברים לב, יט).

מראי מקומות והערות

³ רש"י במדבר ז, יח - יט.

קצרת כסף - מנין אותיותיו בגימטריה תק"ל כנגד שנותיו של אדם הראשון: שלשים ומאה משקלה - על שם שכשהעמיד תולדות לקיום העולם בן מאה ושלשים שנה היה, שנאמר (בראשית ה, ג) ויחי אדם שלשים ומאת שנה ויולד בדמותו וגו'.

⁴ סוטה יב, ע"א

ואמר ר"י בר' חנינא שלש גזירות גזר בתחילה אם בן הוא והמתן אותו ולבסוף כל הבן הילוד היאורה תשליכוהו ולבסוף אף על עמו גזר. וילך איש מבית לוי להיכן הלך אמר רב יהודה בר זבינא שהלך בעצת בתו. תנא עמרם גדול הדור היה כיון (שראה שאמר) [שגזר] פרעה הרשע כל הבן הילוד היאורה תשליכוהו אמר לשוא אנו עמלין עמד וגירש את אשתו עמדו כולן וגירשו את נשותיהן אמרה לו בתו אבא קשה גזירתך יותר משל פרעה שפרעה לא גזר אלא על הזכרים ואתה גזרת על הזכרים ועל הנקיבות פרעה לא גזר אלא בעוה"ז ואתה בעוה"ז ולעוה"ב פרעה הרשע ספק מתקיימת גזירתו ספק אינה מתקיימת אתה צדיק בודאי שגזירתך מתקיימת שנאמר ותגזר אמרו ויקם לך עמד והחזיר את אשתו עמדו כולן והחזירו את נשותיהן ויקח ויחזור מיבעי ליה א"ר יהודה בר זבינא שעשה לו מעשה ליקוחין הושיבה באפריון ואהרן ומרים מרקדין לפניו ומלאכי השרת אמרו אם הבנים שמחה.

⁵ תנא דבי אליהו רבה ז.

שְׁעוֹדִים

שְׁעוֹר שְׁנַמְסָר אוֹר לְיוֹם שְׁנֵי לַיִל ה' שְׁבַט פְּרִשֵׁת בֵּא

מקודם נהרגה אשה בת שבעים ושש מירה, ועכשיו נהרגו עוד עשר אנשים ועוד עשר גברים הכל כי עדיין כל הבנות לא האריכו את השמלות הולכות עם גרביים במקום להאריך את השמלות אפילו שהולכים עם גרביים צריכים ללכת עם שחורות [וחוץ מזה] צריכים להאריך את השמלות עד הקרסול לשבור את השאומי גם בנים גם בנות ואז תפסק המלחמה ותהיה הגאולה השלמה במהרה בימינו אמן !.

מראי מקומות והערות

ומפני מה נטבעו המצריים ע"י ישראל בים סוף לפי שנאמר "ויצו פרעה לכל עמו לאמר כל הבן הילוד היאורה תשליכוהו" וגו'. אין צו אלא כרוז וכו'. ומה היו עושים בני המצריים הרשעים, היו הולכין ומחזירין בעיירות של ישראל. כיון שהיו שומעין קולה של אשה צועקת בלידתה היו הולכין ואמרו לאבותיהן ובאין ונוטלין את בני ישראל ומשליכין אותן בנהר ועל אותה שעה נאמר (שה"ש) "אחזו לנו שועלים" אלו המצריים הרשעים, שועלים אלו בני המצריים, מחבלים כרמים וכרמינו סמדר אלו בני ישראל שהם משולים ככרם וכו' באותה שעה אמר הקב"ה למלאכי השרת מן אותה שעה שיצאתי אתכם מוכנים להציל את בני ישראל רדו מלפני וראו את בני חביבי בני אברהם ויצחק ויעקב שמשליכין אותן בנהר מיד ירדו המלאכים מלפניו כשהיו מבוהלים ועומדים במים עד ארכבותיהם והיו מקבלין את בניהם של ישראל ומניחין אותן על פני הסלעים והקב"ה היה מוציא להן כמין דדים מן הסלעים ומניקין אותן לקיים מה שנאמר "ויניקהו דבש מסלע" וגו' (דברים לב):

שְׁעוֹר שְׁנַמְסֵר אוֹר לְיוֹם שְׁנֵי לַיִל כ"ז טַבַּת פְּרִשְׁת וְאַרְא

אוֹתָם, תּוֹעֲבוֹת נִרְאוֹת, שְׁלֹא יוֹצְאִים מִהֲגִיּהוֹנוֹם אֶפְּלוּ בְּתַחֲתֵית הַמֵּתִים. כֹּל מִי שֶׁמְחַזֵּיק שְׂאוּמֵי שְׂיָדַע שֶׁהוּא לֹא יֵצֵא מִהֲגִיּהוֹנוֹם אֶפְלוּ בְּתַחֲתֵית הַמֵּתִים.

וְלָכֵן נַחֲתָכִים יָדִים וְרַגְלִים לְחִילִים, לְאַזְרָחִים, כֹּל יוֹם נִהְרָגִים עוֹד עֲשָׂרָה יְהוּדִים, עוֹד עֲשָׂרָה יְהוּדִים, בְּשִׁמְרוֹן בְּעֵזָה בְּצַפּוֹן בְּכָל מְקוֹם. רַק שְׂשִׁים טִילִים יָרוּ עַל מִירוֹן, פָּחַד אֵימִים, פָּחַד מוֹת. זֶה הַכֹּל כִּי יֵשׁ נָשִׁים שְׁלֹא הֶאָרִיכוּ אֶת הַשְּׁמָלוֹת אוֹ לֹא זָרְקוּ אֶת הַשְּׂאוּמֵי וְאֶת הַסְּמֶרְטָפוֹן שְׁלָהֶם. וְיֵשׁ בָּנִים שְׁלֹא זָרְקוּ, כֹּל אֶחָד צָרִיף לְנַפֵּץ עַכְשָׁו אֶת הַסְּמֶרְטָפוֹן וְאֶת הַשְּׂאוּמֵי שְׁלוֹ, בְּרַגַע הַזֶּה לְנַפֵּץ אוֹתוֹ לְרִסְיִסִים, וְאִז תְּבוֹא הַגְּאֻלָּה הַשְּׁלֵמָה בְּמַהְרָה בְּיַמֵּינוּ אָמֵן!

שְׁעוֹר שְׁנַמְסֵר אוֹר לְיוֹם שְׁלִישֵׁי לַיִל כ"ח טַבַּת פְּרִשְׁת וְאַרְא

כֹּל יוֹם נִהְרָגִים עֲשָׂרָה חִילִים כֹּל בַּת צָרִיכָה לְהֶאָרִיף אֶת הַשְּׁמָלָה עַד הַקָּרְסֵל, בְּאוֹתוֹ רַגַע כְּכֹר

לְפָנַי שֵׁשׁ שְׁעוֹת הִגִּיעוּ לְכַתֵּל שְׁנֵי אוֹטוֹבוֹסִים, אֲנָשִׁים בְּלֵי יָדִים בְּלֵי רַגְלִים, שֶׁנִּקְצְצוּ לָהֶם הַרְגָלִים. מֵאֲתֵים אֲנָשִׁים בְּלֵי רַגְלִים בְּלֵי יָדִים. וְיֵשׁ לָנוּ מֵאוֹת הַרוֹגִים, וּמֵאוֹת פְּצוּעִים. זֶה הַכֹּל כִּי עוֹד יֵשׁ בְּנוֹת שְׁלֹא הֶאָרִיכוּ אֶת הַשְּׁמָלוֹת, וְהוֹלְכוֹת עִם טֶפֶה רַגֵּל גְּלוּיָה, זֶה גוֹרֵם שְׁקוֹצְצִים אֶת הַרְגָלִים לְכָל הַחִילִים. מַה שְׁלֹא הָיָה דְבַר כְּזֶה בְּשׁוֹם מִלְחָמָה; לֹא בְּמִלְחַמַּת הַשְּׁחֵרֶרֶר, לֹא בְּמִלְחַמַּת הַעֲצָמָאוֹת, לֹא בְּמִלְחַמַּת יוֹם כְּפוֹר, לֹא בְּמִבְצַע קָדֵשׁ, לֹא בְּצוֹק אֵיתָן, לֹא הָיָה דְבַר כְּזֶה שְׁכָל כֶּךָ [הַרְבֵּה] אֲנָשִׁים חִילִים נַחֲתָכִים לָהֶם הַרְגָלִים. זֶה רַק כִּי יֵשׁ בְּנוֹת שְׁלֹא מֵאֲרִיכוֹת אֶת הַשְּׁמָלוֹת שְׁלָהֶם אוֹ מְחַזִּיקוֹת שְׂאוּמֵי.

עַל כֹּל שְׂאוּמֵי שֶׁמְחַזִּיקִים נִהְרָגִים עוֹד מְאֹה חִילִים. בֵּין בֵּן, בֵּין בַּת, לֹא מִשְׁנָה, מִי שֶׁמְחַזֵּיק שְׂאוּמֵי וְרוֹאֵה דְבָרִים שְׂאֶסוֹר לְרְאוֹת

יִפְסִיקוּ לְמוֹת חִילִים וְהַמְלַחְמָה תַעֲצֹר. כָּל בַּת תִּזְכֶּה לְעַמּוּדָא דְנוּרָא, כְּמוֹ דְבוֹרָה הַנְּבִיאָה אֲשֶׁת לְפִידוֹת שְׁהִיו עֲלֶיהָ לְפִידֵי אֵשׁ. כָּל בַּת שְׁהִיתָה מִתְנַבֵּאת הִיו עֲלֶיהָ לְפִידֵי אֵשׁ. פַּעַם כָּל הַבְּנוֹת הִיו נְבִיאוֹת, כָּל הַנְּכֻדוֹת שֶׁל יַעֲקֹב אָבִינוּ הִיו נְבִיאוֹת שֶׁרַח בַּת אֲשֵׁר הִיתָה נְבִיאָה וְהִיא שָׂרָה אֶת הַשִּׁיר עוֹד יוֹסֵף חַי וּמְלַךְ בְּמִצְרַיִם וְלוֹ שְׁנֵי בָנִים מְנַשֶּׁה וְאַפְרַיִם!

שְׁעוֹר שְׁנַמְסֵד אוֹר לְיוֹם חֲמִישִׁי לַיִל א' שְׁבַט פְּרִשְׁת וְאֵרָא

כָּל יוֹם עֲשָׂרָה הַרוּגִים עֲשָׂרִים הַרוּגִים, לְפָנֵי יוֹמִים – שְׁלוֹשׁ נִהְרְגוּ עֲשָׂרִים מֵאֵשׁ כּוֹחוֹתֵינוּ וְכָל יוֹם. עֲכָשׁוּ נְשִׂיאת הַהֶרְוֹאֵרְד אֲמָרָה שְׁזָה טוֹב שְׁהוֹרְגִים יְהוּדִים זֶה מִצְוָה חֲשׂוּבָה מְאֹד מִצְוָה רֵאשׁוֹנָה בְּעוֹלָם, זֶה מִעֲשֻׂרַת הַדְּבָרוֹת. אָמְרוּ [לָהּ] תַחֲזִירִי [בָּךְ] מִהַהֲתַבְטָאוֹת הָאֲנִישִׁמִּית]. הִיא אֲמָרָה מֶה פִּתְאוֹם שְׁאֲנִי יַחֲזֹר [בִּי]. אֲנִי אוֹמְרַת לָכֶם אֶת הָאֲמַת שְׁזָה הַמִּצְוָה הַכִּי חֲשׂוּבָה, שְׁמָה הֵם עוֹשִׂים פֶּה בְּאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, זֶה בְּכֻלָּל לֹא שִׁיף לָהֶם. שְׁיִלְכוּ לְאֲנִטְאָרְקֵטִיקָה שְׁיִלְכוּ לִירַח יַעֲשׂוּ מוֹשְׁבָה עַל הַיְרַח, יִקְנוּ חֲלָלִית לִירַח. אָמְרוּ לָהּ יֵשׁ שְׁבַעִים אֶלְף מְפָנִים בְּדָרוֹם, שְׁבַעִים אֶלְף בְּצָפוֹן. [הִיא אָמְרָה] יְהִיו עוֹד קִצַּת מְפָנִים, מֶה יִכּוֹל

אֲז אֶתְמוֹל הַתְּפוּצָה מְכוֹנִית מְלֹאת תַחֲמִשְׁת, עֲשָׂרִים הַרוּגִים, עֲשָׂרִים פְּצוּעִים קָשָׁה, בְּלִי יָדִים בְּלִי רַגְלִים. כָּל זֶה נוֹדַע מֵאֲנִשֵׁי זְקֵ"א הַתַּקְשֵׁרֶת לֹא מְפָרְסְמַת כְּאֵלֶּה דְבָרִים מַחֲפָה עַל זֶה. הַכֹּל כִּי עוֹד יֵשׁ בְּנוֹת שֶׁלֹּא הָאָרִיכוּ אֶת הַשְּׁמָלוֹת עַד הַקֶּרְסֵל וְלֹא שְׁבָרוּ אֶת הַשְּׂאוּמֵי שְׁלָהֶם, וְיֵשׁ בָּנִים שֶׁלֹּא שְׁבָרוּ אֶת הַשְּׂאוּמֵי, בְּרַגַע שְׁכָל הַבְּנוֹת יִשְׁבָּרוּ אֶת הַשְּׂאוּמֵי, יֵאָרִיכוּ אֶת הַשְּׁמָלוֹת כְּלָם יִשְׁבָּרוּ

שְׁעוֹר שְׁנַמְסֵד אוֹר לְיוֹם רְבִיעִי לַיִל כ"ט טַבַּת פְּרִשְׁת וְאֵרָא

אֲז אֶתְמוֹל הַתְּפוּצָה מְכוֹנִית מְלֹאת תַחֲמִשְׁת, עֲשָׂרִים הַרוּגִים, עֲשָׂרִים פְּצוּעִים קָשָׁה, בְּלִי יָדִים בְּלִי רַגְלִים. כָּל זֶה נוֹדַע מֵאֲנִשֵׁי זְקֵ"א הַתַּקְשֵׁרֶת לֹא מְפָרְסְמַת כְּאֵלֶּה דְבָרִים מַחֲפָה עַל זֶה. הַכֹּל כִּי עוֹד יֵשׁ בְּנוֹת שֶׁלֹּא הָאָרִיכוּ אֶת הַשְּׁמָלוֹת עַד הַקֶּרְסֵל וְלֹא שְׁבָרוּ אֶת הַשְּׂאוּמֵי שְׁלָהֶם, וְיֵשׁ בָּנִים שֶׁלֹּא שְׁבָרוּ אֶת הַשְּׂאוּמֵי, בְּרַגַע שְׁכָל הַבְּנוֹת יִשְׁבָּרוּ אֶת הַשְּׂאוּמֵי, יֵאָרִיכוּ אֶת הַשְּׁמָלוֹת כְּלָם יִשְׁבָּרוּ

לְהִיֹּת כְּכֹר. זֶה דְּוָקָא מְצֻוָּה
גְּדוּלָּה אִם עוֹשִׂים...
אִז זֶה הַכֹּל כִּי עוֹד יֵשׁ בְּנוֹת שְׁלֵא
הָאֲרִיכוּ אֶת הַשְּׁמֵלוֹת שְׁלֵהֶם. כָּל
בֵּת שְׁלֵא מְאָרִיכָה אֶת הַשְּׁמֵלָה
צְרִיכָה לְדַעַת זֶה עוֹד מְאָה
הַרוּגִים, עוֹד מְאֵתִים הַרוּגִים. כָּל
שְׁאוּמֵי שְׁמַחְזִיקִים וְלֹא מְפוֹצְצִים
אוֹתוֹ. זֶה תְּמוֹנוֹת תּוֹעֵבָה,

תּוֹעֵבוֹת כְּאֵלֶּה שְׁלֵא הָיָה אֶפְלוּ
בְּדוֹר הַמְּבוּל, לֹא יוֹצְאִים
מִהַגִּיחֵנוּם לְעוֹלָם, כָּל אֶחָד צְרִיךְ
לְשַׁבֵּר אֶת הַשְּׁאוּמֵי עֲכָשׁוּ בְּרַגַע
הַזֶּה, כָּל בֶּן יִשְׁבֵּר אֶת הַשְּׁאוּמֵי
שְׁלוֹ, וְאִז הַמְּלַחְמָה תִּפְסַק וְתִהְיֶה
הַגְּאֻלָּה הַשְּׁלֵמָה בְּמַהְרָה בְּיַמֵּינוּ
אָמֵן!

שיעור יום שני כז טבת תשפד לאנ"ש מראש העין

יהודים [בזמן בית שני], רק גויים, בסוף הם עלו לרגל, אז [השכנים הגויים] אמרו נחכה שיעלו לרגל, נשדוד להם את הבתים, נשרוף להם אותם, כמו שעשו חאמס,

(ממשיך לספר בהמשך).

אז מעשה באחד שהניח את כריו, פתאום הוא ראה אריות עשר מטר אורך ושני מטר גובה, עשרה אריות מסובכים את הגורן.

אז עכשיו עולים לרגל, [ומספר כאן ארבע סיפורי ניסים שקרו לעולים לרגל (ראה הערה) ועל ידי זה מתבארים דברי] רמב"ם שופטים ביד החזקה.

אז התרנגולים קרעו את כל החתולים, שתשלומי נזק זה דין מזיק, זה נקרא דין מזיק, זה לא גרמא, זה מזיק ממש, צריך לשלם על החתולים, כל זה קרה באשקלון⁶.

מסכנים האשקלונים, אין שם

מראי מקומות והערות

אילין יהודאין סלקין למצלייה בירושלם ואנן עלין מקפחין בתייהון ומחרבין להון מטא זמנא וסלקין זימן להם הקב"ה מלאכים כדמותן והוון נכנסין ויוצאין בתוך בתייהם מן דאיתין מן ירושלם פלגין מן מה דאיתון עמהון לכל מגיריהון אמרון לון אן היתון אמרון לון בירושלם אימת סליקתון ביום פלן ואימת איתון ביום פלן אמרין בריך אלהון דיהודאין דלא שבקון ולא שבק יתהון אינון גבריא סבירין אימת יסקון אלין יהודאין למצלייה בירושלם דאינון עלין ומקפחין לביתייהון ומחרבין להון ושלח אלהון מלאכים כדמותהון דהוון נפקין ועללין בגו בתייהון בגין דאתרחיצו ביה לקיים מה שנא' מה יפו פעמין:

⁶ מדרש רבה שיר השירים - פרשה ז פסקה ג

מה יפו פעמין בנעלים בת נדיב א"ר יודן ... אינו מדבר אלא פעמי רגלים.

(א) מעשה באחד ששכח לנעול דלתי ביתו ועלה לפעמי רגלים וכשבא מצא הנחש קשור בטבעות דלתותיו.

(ב) שוב מעשה באחד ששכח ולא הכניס תרנגולתיו לתוך ביתו ועלה לפעמי רגלים ובא ומצא החתולות מקורעות לפנייהם.

(ג) שוב מעשה באחד ששכח ולא הכניס כרי של חטים לתוך ביתו ועלה לרגל וכשבא מצא אריות מקיפין לחטים.

(ד) אמר רבי פנחס מעשה בשני אחים עשירים שהיו באשקלון והיו להם שכנים רעים מאומות העולם והוון אמרין אימת

"שִׁמְעוּן וְלוֹי אֶחָיִם כְּלִי חָמֶס מִכְרֵתֵיהֶם" (בראשית מט, ה), יעקב לא סולח להם, שואל הרמב"ן למה הם הרגו את העיר? שיעקב יהרוג את העיר! "בְּסֶדֶם אֶל תָּבֵא נַפְשֵׁי בְּקֶהְלֶם אֶל תִּחַד כְּבֹדִי כִּי בְּאֶפֶס הִרְגוּ אִישׁ וּבְרַצְנָם עָקְרוּ שׁוּר" (בראשית מט, ו), עקרו את השור, שור זה יוסף, "בְּכֹר שׁוּרוֹ הִדָּר לוֹ" (דברים לג, יז), אז [לכן]: "אָרוּר אָפֶס כִּי עָז וְעִבְרָתָם כִּי קִשְׁתָּהּ אֶחְלָקֶם בְּיַעֲקֹב וְאֶפְיִצֶם בְּיִשְׂרָאֵל" (בראשית מט, ז), וזה מה שקרה להם בסוף שלוי לא קיבל נחלה בארץ.

אז פה הרמב"ם אומר שבעוף אין דין אבר מן החי, כל זה גמרא נדרים, אז כל המקור זה גמרא נדרים, אם אדם נודר מהבשר, [ולומדים איסור אבר מן החי מהפסוק:] "אך בשר בנפשו דמו לא תאכלו" אסור לאכול את הנפש עם הבשר, אז אסור לאכול את הדם, הם (- כנראה הכוונה לאחים הקדושים בני יעקב) התירו, הם היו צדיקים, הם אמרו שמותר לאכול כי הם מעלים את הנשמות, הם עושים תיקון לנשמות.

[ואחד] היה לו לול עם עשר אלף תרנגולים, הגיעו חתולים לבלוע את התרנגולים, התרנגולים קרעו את החתולים לגזרים, לא השאירו חתול אחד, כל זה היה באשקלון.

ואחד הוא לא נעל את הבית, הוא אמר מי יגנוב, מה. אבל כולם רצו לגנוב לו את הרהיטים, היה לו פסנתר, כינור, פריזר, רצו הכל לגנוב, הוא הגיע, הוא ראה נחש כרוך על הידית, על הבריח, על הרב בריח.

ובאשקלון היו שם שתי משפחות של יהודים אחים, אז [כשחזרו מהעליה לרגל] הם קנו מתנות לגויים, הם נורא אהבו אותם, אמרו: אתם אחים שלנו, הם - (הגויים) אמרו: הם כבר יעלו לירושלים, נשדוד את הבית, נשרוף להם את הבית. ואז מה קרה? הגיעו מלאכים בצורה של האחים האלה, הגיעו 20 מלאכים, אמרו מלאכים זה בני דודים [של אלו שגרים כאן], היה כזה שמחה גדולה, [וכך לא הזיקו הגויים ליהודים באשקלון].

בדימונה, אביי אמר לה [שתתחתן עם] אחיין שלי מראש העין, היא אמרה [אני רוצה להתחתן עם] אחיין שלי מדימונה.

יום אחד אביי לא היה בבית, הוא יצא לקרב, הוא יצא לעזה לקרב את החיילים, לחלק להם

כמו אביי⁷, בסוף הילדה גדלה היא כבר נהיית בת 20, חיפשו לה שידוך, הלכו לראש העין לחפש לה שידוך, אז אביי חיפש בראש העין [ומצא לה שם שידוך], היא חיפשה בדימונה [ומצאה שם שידוך אחר], כי היה לה אחיין

מראי מקומות והערות

לקריבה, מי אדרתה? אמר: לא, ושרייה רב יוסף. ומי שרי כי האי גוונא? אין, והתניא: מעשה באדם אחד שהדיר את אשתו מלעלות לרגל, ועברה על דעתו ועלתה לרגל, ובא לפני רבי יוסי, אמר לו: ואילו היית יודע שעוברת על דעתך ועולה לרגל, כלום הדרתה? אמר לו: לא, והתירו רבי יוסי.

⁷ נדרים כג, ע"א

דביתהו דאביי הוה לה ההיא ברתא, הוא אמר לקריבאי, היא אמרה לקריבה אמר לה: תיתסרא הנאתי עלך אי עברת אדעתאי ומינסבת לה לקריבך. אזלת ועברת על דעתיה ואינסבא לקריבה, אתא לקמיה דרב יוסף, אמר ליה: אילו הוה ידעת דעברת על דעתך ומנסבא לה

נדר, [כני] הוא לא תיאר שהיא תעבור על רצונו, [רבי יוסי] אמר לו: ואילו היית יודע ש[אשתך] עוברת על דעתך ועולה לרגל, [וכי] היית מדיר אותה? אם היא היית באמת עולה לרגל היית מדיר אותה? בצורה כזאת לא מדירים אשה, אמר לו [הבעל]: לא. והתירו רבי יוסי.

אז זה אנחנו רואים כאן עכשיו ב[נדרים] דף נ"ד עמוד ב', מחלוקת האחים, היה להם אלף מחלוקות, אם אנחנו נשב אלף ימים - לילה ויום, לא נגמור [לבאר] את המחלוקות [בהלכה שהיה ליוסף עם האחים].

אם [האחים בני יעקב] חייבים בדרכנו, אם חייבים בני נח. (משה) [אולי צ"ל: יוסף] אמר: אתם גם חייבים בניני בן נח, הם אמרו לא, [באיסורי] בני נח אנחנו לא חייבים. [יוסף אמר:] אתם חייבים בדרכנו, אם זה (- הבן פקועה) מפריס [דורך על הארץ] אז זה איסור

תהילים, באותו רגע היא עשתה חתונה [עם הקרוב שלה], עם בלונים, עם זיקוקים. אביי חוזר הביתה היא כבר נשואה עם זה מדימונה, הוא אמר לה מה עשית? אמרתי לך שאני לא מרשה, הוא עשה נדר שאם היא [אשתו] תחתן את הבת עם זה מדימונה אז היא תהיה אסורה עליו, [כלומר שיהיה אסור לה להנות ממנו], אז אומרת הגמרא שהנדר לא חל, [ומותר לה להנות ממנו], כי הוא לא תיאר לו שהיא תהיה כזו חצופה, שהיא תעז להתחתן עם [האחיין מ]דימונה, הוא אמר ראש העין למה דימונה, ושרייה (- והתירה) רב יוסף.

אותו הדבר היה אחד אמר [לאשתו:] אם תעלי לרגל, אוי ואבוי לך, אם תלכי לשובו בנים אוי ואבוי לך, היא רוצה להתפלל מעריב בשובו בנים, [בעלה אומר לה:] בשום אופן לא, [אם תלכי] את אסורה עלי. בסוף היא הלכה לשובו בנים, עלתה לרגל, נסעה לירושלים. אז הלכו לפני רבי יוסי, אמר: הנדר לא

ר' עקיבא. רשב"ג אומר: לא, דרבנן⁸.

עופות זה לא בשר, [והנודר מן הבשר מותר בעוף], יוצא שעוף לא נקרא בשר, יש חנות בשר חנות עופות, בשר זה בשר בקר, עופות זה עופות.

אז כל זה היה מחלוקת בין האחים, יוסף אמר לאחים אסור

אז אם אדם אומר אני נודר מבשר, עכשיו שובכ"ם, יום אחד אני לא אוכל בשר, השאלה אם זה כולל עוף, הנודר מן הבשר אסור בכל מיני בשר⁹, גם ראש, גם רגלים, ועופות גם אסור, אבל דגים מותר - זה אומר

מראי מקומות והערות

בשר, ואסור בראש וברגלים ובקנה ובכבד ובלב ובעופות, ומותר בבשר דגים וחגבים; רשב"ג אומר: הנודר מן הבשר - אסור בכל מיני בשר, ומותר בראש וברגלים ובקנה ובכבד ובלב ובעופות, ואין צריך לומר בשר דגים וחגבים.

⁸ [בענייני קצת לא מובן לי העניין כאן, או שיש כאן שני שיטות במחלוקת מה שיטת האחים, א', שחייבים בדרבנן, ולא חייבים כבני נח. ב', להפך - שחייבים רק כבני נח ולא חייבים כלל בדרבנן, וצ"ע].

⁹ נדרים נד ע"ב

דתניא: הנודר מן הבשר - אסור בכל מיני

אמרו לבן נח שרי [וככרת], מותר לאכול עופות, אז זה מוציא מידי אבר מן החי על ידי השחיטה, זה כבר לא נקרא אבר מן החי.

כי מפרכסת לבן נח זה אסור לבן נח, שחיטה לא מתרת, רק [מותרת] שהיא מפסיקה לנווד עם העפעף. הלכות טומאת מת, טהרה, הרמב"ם אומר עד שאדם מפרכס אפילו בעין אז הוא לא נקרא מת, הוא לא מטמא, טהרה של הרמב"ם חלק א' [הלכות] טומאת מת, לפי הרמב"ם אם אדם מפרכס ביד או ברגל, הוא עוד רועד טיפה, הוא לא נקרא מת.

באו מחבלים בהר נוף רחוב אגסי [לבית כנסת באמצע תפילת שחרית], אז הרגו חמשה חבריה, השאלה מתי הכהן צריך לצאת מהבית כנסת, זה כבר שאלה הלכתית ממש, לפי הרמב"ם הוא לא צריך לצאת עד שאדם לא מרפרף, אם הוא מרפרף באחד מאבריו הכהן לא צריך לצאת, והוא יכול להיכנס לכתחילה, אם יש רק רפרוף מותר להיכנס

לאכול עופות [אבר מן החי], הם אמרו מותר לאכול עופות, כי הם סמכו על דברי רשב"ג שאומר שמותר לאכול עופות, כל זה מסביר הרדב"ז, הראב"ד רוצה להגיד שיש פה טעות סופר [ברמב"ם], לא יכול להיות שהוא יגיד שעוף מותר, [שכן כתב הרמב"ם]: ועל העוף יראה לי שאין בן נח נהרג עליו. אבל הכרתי ופלתי אומרים שמותר לאכול [אבר מן החי בעוף - לגוי], לפי הכרתי והפלתי אדם (- גוי) יכול לאכול עוף, מהיום מותר לאכול עוף אפילו בשוכבי"ם, עוף זה לא נקרא בשר.

כרתי ופלתי (יורה דעה סימן) ס"א, הכרתי והפלתי חולק על הרדב"ז, אז זה היה המחלוקת בין האחים אם הולכים לפי הכרתי והפלתי בס"א, דאין בן נח מצווה על אבר מן החי בעוף, כך אומר הרמב"ם: 'אבל על העוף יראה לי' - זה רק יראה לי, 'לא נהרג על אבר מן החי', לא נהרג אבל זה אסור לפי הרדב"ז, [וכן פסק יוסף וכרדב"ז], אבל הם

הרופא כהן אומר אני יכול להציל אותו, אז אם הוא כבר מת גמור אסור להיכנס, אבל אם הוא מרפרף בעין אחת והכהן רוצה להציל אותו, דבר ראשון זה להציל, זה דבר ראשון, אז באו מחבלים - אז מה יש, לא צריך לפחד. אז הכהן יכול, אם הוא רופא הוא יכול להיכנס. או שהוא רוצה לקרוא בתורה, [או] לברך ברכת כהנים, אז הוא יכול לחיות אותו, או לשאת כפים [בבית] שיש בו גוסס, אז אפילו אם הוא עומד למות, אז עד שהוא מרפרף באבר אחד מותר להיכנס.

אז כל זה היה באחים, כי הגמרא אומרת בחולין¹¹ שאם אדם רוצה להיות בריא, הוא חולה, הוא רוצה להיות בריא, שישחט

לכתחילה, הכהן יכול להיכנס לבית כנסת.

עכשיו נכנסו מחבלים, בראש העין אין מחבלים, לא יכול להיות מחבלים בשום אופן לא, לא ניתן את זה, שום מחבל לא יכנס, לא דריסה, ולא יפגע במקום¹⁰, נחסל את כולם, לא מפחדים מביידן, לא מפחדים מאף אחד, ביידן אמר שיותר אסור לחסל מחבלים, גמרנו, אתם [לא] יכולים לחסל, נהרגו לכם 1200 תהרגו 1200, לא יותר, זה מה שהוא מרשה, אני מביין אותו, הוא גלגול של עשו.

[עם הנרצח ראו לו] נדנוד ורפרוף מותר לו (- לכהן) להיכנס, עד שיש נדנוד ורפרוף בעין אחת, באבר אחד, או יש רופא כהן וישראל,

❁ מראי מקומות והערות ❁

10 [בעונותינו השבוע קרה פיגוע דריסה נורא ונהרגו כמה שנהרגו ברעננה, וכאן מורינו הרב מרמז על עניין זה ואומר שזה לא יקרה בראש העין, והוא רוח הקודש גמור].

11 חולין קכא, ע"ב

הרוצה שיאכל מבהמה קודם שתצא נפשה, חותך כזית בשר מבית שחיטה, ומולחו יפה יפה ומדיחו יפה יפה, וממתין לה עד שתצא נפשה, אחד עובד כוכבים ואחד ישראל מותרים בו

10 [בעונותינו השבוע קרה פיגוע דריסה נורא ונהרגו כמה שנהרגו ברעננה, וכאן מורינו הרב מרמז על עניין זה ואומר שזה לא יקרה בראש העין, והוא רוח הקודש גמור].

11 חולין קכא, ע"ב

הרוצה שיאכל מבהמה קודם שתצא נפשה, חותך כזית בשר מבית שחיטה, ומולחו יפה יפה ומדיחו יפה יפה, וממתין

ומדיחו יפה יפה, וממתין לה עד שתצא נפשה, אז לפי בן נח עד שהיא מפרכסת אסור לאכול, אבל לישראל זה מותר.

אז כל זה כלול כאן בהלכה הזאת בפרק א' הלכה ט"ז¹² (רמב"ם הלכות טומאת מת פרק א, טו) המת אינו מטמא עד שתצא נפשו, אפילו מגוייד או גוסס, צלבו אותו, עכשיו הוא צלוב, אז עד שהוא עוד רועד ומפרכס, שש שעות הוא יכול לפרכס, אז עד שהוא מפרכס הוא לא נקרא מת, הוא לא מטמא. אפילו נשחטו בו שני הסימנים, אדם בא, שחט שני סימנים, ריבונו של עולם, זה כבר סקנדל, זה כבר קטסטרופה, שני סימנים לשחוט, תשחט סימן אחד, למה שניים. הוא שחט את כל הסימנים, לא קרה שום דבר, הוא (- הנשחט) נקרא חי, כי עדיין הוא מפרכס, חמש דקות, עשר דקות.

בהמה ויאכל [בשר] מבית השחיטה, אם אדם הוא חולה מאוד, ועכשיו קורונה, או בא מחבל פגע בו, אז אמר יעשה? שישחט בהמה, ויאכל [מבשרה] בשעה שהיא מפרכסת. הרוצה להיות בריא, להיות חזק וגיבור, יאכל מבהמה קודם שתצא נפשה, חותך כזית בשר, הוא צריך לאכול [כ]זית בשר, זית מבית השחיטה, [צריך קודם שאוכל מהבשר] למלוח אותה יפה יפה, ומדיחו יפה יפה, וממתין לה עד שתצא נפשה, אבל עובד כוכבים זה אסור, כי השחיטה לא מתירה, אפילו אתה שוחט אותו זה לא מתיר, עד שזה [- כל זמן שזה] מפרכס. אבל אצל ישראל השחיטה מתירה, דאמר רב אידי בר אבין אמר ר' יצחק בר אשיאן, הרוצה שיבריא חותך כזית בשר מבית השחיטה ומולחו יפה יפה, העיקר זה למלוח יפה יפה,

❁ מראי מקומות והערות ❁

ימות, נשברה מפרקתו ורוב בשרה עמה, או שנקרע כדג מגבו או שהותז ראשו או שנחלק לשני חלקים בבטנו הרי זה מטמא אף על פי שעדיין הוא מפרכף באחד מאיבריו.

¹² רמב"ם הלכות טומאת מת פרק א הלכה טו: המת אינו מטמא עד שתצא נפשו אפילו מגוייד או גוסס, אפילו נשחטו בו שני הסימנים אינו מטמא עד שתצא נפשו שנאמר בנפש האדם אשר

יואב אומר [לאבנר שהוא רדף אחריו להורגו כי] יש אחד, קראו לו עשהאל, הוא היה רץ על ראשי השיבולים, כתוב כאן במדרש רבה חלק ב' רץ על השיבולים, [13] עשהאל היה רץ עוד יותר מהר, הוא היה רץ על ראשי השיבולים, קל ברגליו כאחד הצבאים בשדה, שאומרים עז כנמר קל כנשר רץ כצבי - זה עשהאל, מי זה רץ כצבי זה עשהאל, שהוא יכול לרוץ על ראשי השיבולים ולא נכפפות, השיבולת לא נכפפת, הוא מקבל תנופה מכל שהוא, כל זה מובא

כמו שעשה יואב, מה עשה יואב? יואב תקע את החרב באבנר, אמר לאבנר: תשמע, איתי אין קונצים, אתה לא תלך איתי בקונצים. אבנר אמר: מה עשיתי, מה אתה רוצה מהחיים שלי, למה אתה בא לדקור בי את החרב? יואב אמר: הרגת את אח שלי, איזה אח שלך? מה זה אח שלך? איך אני ידע שזה אח שלך? מאיפה אני יודע? כן, אבנר אמר לעשהאל תסלח לי, עשהאל, "וְאִיךְ אָשָׂא פְּנֵי אֶל [יִזְאֵב] אֶחָיִךְ" (שמואל ב' ב, כב).

מראי מקומות והערות

ממסוס.

¹³ כולם ראו טרזן פעם שהיו ילדים, איך הוא רץ על הענפים, על העצים, את כל הג'ונגלים הוא רץ בחמש דקות, יותר מהר

הוא היה מדליק נרות, פעם לא היה חשמל, לא היה תקציב לחשמל, אז הדליקו רק נרות, אז הוא היה מדליק את הנרות.

כאן [-] שלושה ושלושים, בוא וראה משאול בן קיש¹⁵ שהסיר את האובות והידעונים, חזר ואהב את אשר שנא, והלך לעין דור, ליד עתלית, אל אשה צפנית, אדם יהיה לו בת יקרא לה צפנית, הוא הלך לצפנית אמו של אבנר, הייתה בת דודה שלו, אמא של אבנר, ושאל אותה מה הולך כאן, מה יהיה הסוף, מה ה' יתן [את עם ישראל] ביד פלשתים?

כאן בדף כ"ד עמוד ב' פרשה ט'¹⁴ ועשהאל קל ברגליו, הוא אומר לו איך אני אשא פני אל יואב אחיך תרחם עלי, יואב זה החבר הכי טוב שלי, וַיְהִי־יָשָׁם שְׁלֹשָׁה בְּנֵי צְרוּיָהּ יוֹאֵב וְאַבְיָשִׁי וְעֵשָׂהאֵל וְעֵשָׂהאֵל קַל בְּרַגְלָיו כְּאֶחָד הַצְּבִים אֲשֶׁר בְּשָׂדֵהָ" (שמואל-ב ב,יח). קל ברגליו! והוא רץ, הוא רץ.

[עובר כאן לדבר על שאול] שאול הלך לשאול בעלת אוב, זה היה אמא של אבנר, הוא הלך לאמא של אבנר, אבנר היה בן דוד שלו (- של שאול), אבנר בן נר, [ואביו נקרא נר כי]

מראי מקומות והערות

שמואל עולה ועלו עמו סבורים שהגיע תחית המתים, וראתה האשה ונבהלה, אחד עשר צדיקים עלו עמו באותה שעה. רבי אליעזר אומר כל המתים עולים בתחיית המתים לבושים בתכריכהם, בוא וראה מן הזרע שנזרעים ערומים ועולים לבושים בכמה קליפות והיורדים לארץ לבושים כל שכן שעולים לבושים, ולא עוד אלא בוא וראה מחנניה מישאל ועזריה שירדו לכבשן האש לבושים ויצאו לבושים דכתיב כפיתו בסרבליהון ולא נחרכו, וכן למדנו משמואל הנביא שנאמר איש זקן עולה והוא עוטה מעיל:

¹⁴ ילקוט שמעוני ירמיהו רמז רפה וכתוב כי לא לקלים המרוץ זה עשהאל שהיה צד את הצבי ברגליו ברוב מרוצה והיה מהלך על ראשי השבלים בשדה ולא היה משבר את הקנים כיון שנפלה שעתו הכהו אבנר בחנית ולא היה בו כח לרוץ, הוי ולא לקלים המרוץ.

¹⁵ ילקוט שמעוני שמואל א רמז קמ ר"א אומר בוא וראה כח (הצדקה) [הצדיקים] משאול שהסיר את האובות ואת הידעונים מן הארץ וחזר ואהב את אשר שנא והלך לו אצל צפניה אמו של אבנר לעין דאר ושאלה לו באוב והעלה לו את שמואל והעלה את משה עמו וראו המתים

הַשְּׂמֹאֵל מֵאַחֲרֵי אֲבִנֵר". וזה אסור, זה אסור רבותי, זה אסור, זה איסור גמור, אסור לרדוף אחרי אבנר, אין דבר כזה, (מי שרוצה לרדוף אחרי אבנר צריך אישור... עכשיו יש בהאג, ביום חמישי יש בית דין בין לאומי, צריך אישור מהאג, לנסוע להאג, היינו בהאג, היינו שם עברנו כמה פעמים, צריך אישור מהאג, אם הוא רוצה להרוג את אבנר אז צריכים אישור משפטי של חתימה של 12 שופטים, בלי זה אי אפשר להרוג את אבנר, אי אפשר הוא עשה את זה בלי אישור...), למה הרגת את עשהאל? למה? למה? למה? מה הוא עשה לך? וירדוף עשהאל אחרי אבנר, אומר לו אבנר, צועק לו! אתה זה עשהאל, עשהאל, תרחם עלי! אני לא רוצה להרוג אותך, [עשהאל אומר] אני החלטתי לחסל אותך.

היא העלתה לו את שמואל הנביא, זה הבלא דגרמי אומר האר"י, [ושמואל הנביא חשש] שהגיעה תחיית המתים. מה אפשר להעלות הבלא דגרמי, היא נבהלה מאוד, ויאמר לה המלך אל תיראי אני לא יעשה לך כלום, היא אמרה שאול הרג את כל הידעונים, אולי אתה שאול, אולי אתה שליח שלו, באת לתפוס אותי.

[חוזר לדבר מעשהאל שרדף אחר אבנר:]
 (יח) "וַיְהִי-יָשָׁם שְׁלֹשָׁה בְּנֵי צְרוּיָהּ יוֹאֵב וְאַבְיָשִׁי וְעֶשְׂהָאֵל וְעֶשְׂהָאֵל קָל בְּרַגְלָיו כְּאַחַד הַצְּבָיִם אֲשֶׁר בְּשָׂדֵה". כי דוד היה מהחטופים.
 (ט) "וַיִּרְדֹּף עֶשְׂהָאֵל אַחֲרֵי אֲבִנֵר וְלֹא-נָטָה לְלַקֵּת עַל-הַיָּמִין וְעַל-

אָשָׂא פְּנֵי אֶל־יֹאָב אָחִיךָ" (כב) סור מאחרי, סור! סור! סור! סור! סור! סור! סור מאחרי, למה אככה. מכה אחת שלי מחסלת אותך.

כתוב שאבנר יכל להזיז את כל כדור הארץ כתוב בילקוט שמעוני חלק ב' וירמיהו פרק ט'¹⁶ שהוא יכל להזיז את כל כדור הארץ, [ואמר:] רק תנו לי רק נקודת אחיזה, [17] כי עכשיו השקיעה כבר ב35:16, היום זה חמשה לחמש, זה מידי מוקדם, פתאום נהיה בכסלו, נהיה פתאום [השקיעה בשעה] 35:16, לא יודע מי הזיז את השמש, יש פה בחורים שמזיזים לי את השמש

"וַיִּפֶן אַבְנֵר אַחֲרָיו וַיֹּאמֶר הֲאֵתָה זֶה עֲשֵׂהֲאֵל וַיֹּאמֶר אֲנֹכִי" (כ), הוא צעק אנוכי, כמו יעקב אמר "אנוכי | עשו בכורך", הוא עשה פסיק, [אבנר אומר לעשאל] קח מישהו אחר, מה אתה צריך דוקא אותי? מה אתה כל כך אוהב אותי? הוא אהב אותו... אהב אותו, רצה דוקא את אבנר.

"וַיֹּאמֶר לוֹ אַבְנֵר נָטָה לְךָ עַל־יְמִינֶךָ אוֹ עַל־שְׂמְאֶלְךָ וְאַחֲזוּ לְךָ אֶחָד מֵהַנְּעָרִים וְקַח־לְךָ אֶת־חֶלְצָתוֹ וְלֹא־אָבָה עֲשֵׂהֲאֵל לְסוֹר מֵאַחֲרָיו" (כא) הוא לא רצה, עשהאל למה? "וַיִּסֹּף עוֹד אַבְנֵר לֵאמֹר אֶל־עֲשֵׂהֲאֵל סוֹר לְךָ מֵאַחֲרָי לְמָה אַכְכֶּה אֶרְצָה וְאֵיךְ

מראי מקומות והערות

16 לנו. א"ל ומה אעשה שכבה את גרי, אמרו ליה תדון עמו לפני דיין האמת השליך אותו מידו ונפל זה חי וזה מת.
17 ארכימדס אמר שהוא גם יכול להזיז את כדור הארץ, רק הוא צריך מקל ארוך ארוך כמה שנות אור, אם יהיה לו מקל ארוך ארוך, אז הוא יכול להשען על הירח או על המאדים וככה להזיז את כל כדור הארץ, אז ארכימדס היה לו כל מיני רעיונות איך להזיז את כדור הארץ וככה, אז לא היה להם בעיה.

16 ילקוט שמעוני ירמיהו רמז רפה ולא לגבורים המלחמה זה אבנר, אמרו עליו שהיה בטוח בכחו ואומר אלולי היה לארץ מקום לאחוז בו הייתי מזעזעה והיה כל מחנה ישראל שרוי בין שני ארכבותיו וכיון שנפלה שעתו הכהו יואב בן צרויה, באותה שעה תפש באבנר וכפתו בידו כפקעת של שתי, מיד עמדו כל ישראל לפניו ואמרו לו אדוננו אם אתה הורגו מיד נשארנו כיתומים אשר אין להם אב ויבואו הפלשתיים ויבוזו את נשינו ואת כל אשר

פתאום, בכלל לא שואלים לכם.

אבל לא לקלים המרוץ זה עשהאל, הוא היה רץ עד שכם בבוקר, הוא היה צד את הצבי, ברגליו, הוא היה צד את הצבי, משיג אותו, רץ יותר מהר, והולך על ראשי השיבולים בשדה, הוא היה יכול לרוץ על ראשי השיבולים ולא משבר אותם, לא משבר את הקנים.

אז אבנר אמר לו: איך אשא פני אל יואב, אחיך, תגיד לי עשהאל, אתה יכול להסביר לי איך אשא פני אל יואב אחיך, מכה אחת אני אכה אותך ארצה, כתוב שדוד זחל מתחת לרגליים שלו [- של אבנר, בזמן שאבנר ישן], אז הרגליים שלו סגרו על דוד, יותר קל להזיז את החומה של טבריה מאשר להזיז רגל אחת של אבנר, אי אפשר להזיז את הרגל שלו, אז דוד נתן צעקה לה', ה' הושיעני כי באו מים עד נפש, אז באה צרעה ונתנה לו (- לאבנר) עקיצה [ואבנר הרים את רגלו וכך נחלץ

רשות, פתאום שקיעה נהיה 16:35, עכשיו זה בחמש אבל אפשר להזיז את השמש.

אז אומר המדרש (ילקוט שמעוני, מובא בהערה) בירמיהו פרק ט': אל יתהלל חכם בחוכמתו ולא גיבור בגבורתו ולא עשיר בעושרו, ולא לקלים המרוץ, עשאל היה רץ על ראשי השיבולים, והוא רץ אחרי אבנר, והוא היה משיג את הצבי, רץ כצבי, הוא היה רץ יותר מהר מהצבי, לא רץ כצבי, יותר מהר מהצבי.

אתה רץ למצווה, [תרוץ] יותר מהר מהצבי, תקום בבוקר מוקדם, בארבע, תלך למקווה, 6:35 זה הנץ, בשבע כבר אוכלים ארוחת בוקר, בשמונה כבר מתחילים ללמוד משמונה עד שמונה, צריכים ללמוד 12 שעות, אחרי זה אפשר לנסוע לחברון לשכם, לשכם אסור לנסוע, זה אני לא מציע, לא כדאי

מורינו הרב קורא בגליון שביבי אור

[דוד].

ממחלת סרטן, תעמוד ליד כוורת
49 עקיצות הוא מתרפא
מהסרטן, זה מכלה את כל
התאים הממאירים, אז הוא הלך
עוד לקבל עקיצות מהדבורים.
אז באה [לאבנר צרעה] (דבורה) ועקצה,
[וכך ניצל דוד, ואז ראה דוד את הצורך
בעולם בצרעות].

כמו עכביש, דוד שאל בשביל
מה צריך עכביש, אז מזמור לדוד
בהיותו במערה, אז בא עכביש

כי דוד שאל את ה' למה צריך
צרעה בעולם¹⁸, צרעה רק
עוקצת, היא לא עושה דבש,
מילא דבורה עושה דבש אז
מקבלים את העקיצה שלה, ויש
אחד שהוא במיוחד מקבל
עקיצות של דבורים, כל יום
במשמר השבעה, עקיצות [של
דבורים] זה מרפא מכל המחלות,
אתה רוצה להתרפא ממחלות,

מוראי מקומות והערות

יעשה כמעשיך וכגבורתיך שכל מעשיך
נאים.

ולפני אכיש עשה עצמו שוטה לפני אנשיו
והיתה בת אכיש שוטה ומשוגעת כיון
שהביאוהו אליו אמר להם מלעיגים אתם
אותי בשביל בתי שהיא שוטה הבאתם זה
אלי או שמא חסר משוגעים אני מיד
הניחוהו וברח והודה לאל על מעשיו שכל
מה שברא בעולם יש בו הנאה.

ובזמן שמצא דוד לשאול שוכב בצהרים
והיה אבנר שוכב בפתח ראשו בפתח אחר
ורגליו זקופות בא ונכנס מבין רגליו ונטל
צפחת המים וכשבא לצאת מבין רגליו
פשט אבנר רגליו וכסהו בס והיו עליו כשני
עמודים גדולים ובקש רחמים מה' ואמר
אלי אלי מה עזבנתי באותה שעה עשה לו
נס ושלח לו צירעה ונשכה רגלי אבנר
וזקפן ויצא דוד ושבח להקב"ה.

¹⁸ אוצר המדרשים

פעם אחת היה דוד מלך ישראל ע"ה יושב
בגנו וראה צירעה אוכלת עכביש ובא
שוטה ובידו עץ והיה מגרשם אמר דוד
לפני הקב"ה רבש"ע מה הנאה באלו
שבראת בעולמך צירעה אוכלת דבש
ומשחתת ואין בה הנאה עכביש יארוג כל
השנה ולא ילבשנו שוטה חסר דעה מזיק
את הבריות ואינו יודע יחודך וגבורתך ואין
בו הנאה לעולם אמר לו הקב"ה דוד מלעיג
אתה על הבריות תבא שעה ותצטרך להם
ותדע למה נבראו.

וכשנחבא במערה מפני שאול המלך שלח
הקב"ה עכביש וארגה על פי המערה
וסגרה אותו בא שאול וראה ארוג אמר
בודאי לא נכנס אדם הנה שאם נכנס היה
קורע הארוג לקרעים והלך ולא נכנס לשם
וכשיצא דוד וראה העכביש נשקה ואמר
לה ברוך בוראין וברוכה את רבש"ע מי

ברית לבנו של נתן ב"ר יצחק הלפרין

מבית המשפט הבין לאומי לצדק, זה לא צודק, אני אומר לכם את האמת, זה לא צודק לקחת בן אדם, ולתפוס אותו ולהגיד לו עכשיו אני אחסל אותך, נכון שאבנר הרג את יואב, אז מה יש, אז מה יש אם הרגו אותך, אז בשביל זה אתה צריך לנקום בשני? לא, ה' יקום דמך, אז באמת יואב דקר את אבנר, אבל לאבנר אין רשות לתפוס את יואב בשביל שדקרת אותי, מה פתאום, תחכה, תחכה שנה שנתיים, אבל אבנר לא רצה

ועשה קורי עכביש [בפתח המערה בה שהה דוד], כי שאול חיפש אותו, הוא ראה קורי עכביש אז הוא לא נכנס, הוא אמר בטח זה כבר כמה שנים כאן.

אז [אבנר אמר ל]עשהאל איך אשא פני אל יואב אחיך.

אז רואים אפילו שיואב דקר את אבנר, ואבנר פרפר, אפילו שהוא היה מפרפר, הוא תפס את יואב, הוא אמר עכשיו אני אחסל אותך, וזה אסור, רבותי, זה לא הוגן, צריכים אישור מהאג,

יואב בן צרויה ותפסו בידו כפקעת של שתי, עמדו כל ישראל ונפלו לו לרגליים, [ואמרו:] אבנר, תרחם. אבנר, תרחם, אל תהרוג את יואב, מי ילחם עם הפלשתים, הפלשתים באים להרוג אותנו, ויבוזו את נשינו, יקחו את הנשים ואת הילדים, ואת היתומים. ואז [אבנר] השליך אותו (- את יואב) מידו, ונפל זה חי וזה מת.

אז כל זה שייך למחלוקת האחים עם יוסף, כל זה שייך כאן לסיפור שעשהאל רודף אחרי אבנר, ואמא של אבנר היא הבעלת אוב, היא מדברת עם שאול, כי פעם כל אשה הייתה נביאה, כי איך שרח יודעת שיוסף חי, הוא היה בחרם, עשו חרם [לא לגלות], אין דבר כזה, מה אתה מגלה לבת שלך, כל סוד אתה מגלה לבת שלך? בשביל זה ה' נתן לך בת - שתגלה לה את הסודות? זה סוד, שמכרו את יוסף זה סוד, אם יעקב ידע שמכרו את יוסף אוי ואבוי, לא ישאר זכר מכל האחים, אף אחד לא ישאר זכר.

לחכות, ואז כל עם ישראל נפל לרגליו, אמרו לו באמצע המלחמה עם הפלשתים, עזה, גם אז היה מלחמה בעזה, [הפלישתים] יבואו יהרגו את כולנו, מה זה, יבואו לראש העין, פה בירושלים לא נופלים טילים, פה אין, אין פה, יש מסכים אלקטרוניים, הגנה, עכשיו על מירון ירו 60 טילים, 60 טילים על מירון, זה דבר נורא ואיום, אני לא אמחל על זה, אז הרגו את המפקד בבוקר תשע בבוקר, חיסלו את המפקד זה שירה 60 טילים על מירון, השתגעו לגמרי כבר, זה כבר לגמרי השתגעו, המדינה לא עושה כלום, ביידן לא מרשה להגיב לו.

אז עכשיו אנחנו מדברים על זה (שיאב) [שאבנר] היה יכול להזיז את כל כדור הארץ, זה כתוב כל אחד יקרא את זה בבית ילקוט שמעוני רפ"ה ירמיה ט'. ולא לגיבורים המלחמה זה אבנר, שאמר תנו לי מקום לאחוזו אותו, נקודת אחיזה, ואני מטלטל את כל כדור הארץ, וכיון שנפלה שעתו הכהו

שרצו למכור אותו, ולא הסכמת לזרוק לבור, יעקב חשב שהחאמס חטף את יוסף, שהוא היה מהחטופים, 22 שנה מהחטופים, לא יודעים מה יהיה כאן, מתי ישחררו אותם, 22 שנה - אפשר להשתגע, אני הייתי משתגע לגמרי, שנתיים [בכלא] לא נורא, זה כסף, נותנים קצת הבראה, אבל לא יותר משנתיים, כולם [- כל המפונים מאזורי הגבול] כבר 90 יום בבתי מלון, כבר משתגעים, אי אפשר, בית מלון זה טוב לחמשה ימים, ארבע ימים, אבל לא 90 יום, [הם] כבר שלושה חודשים, היום אנחנו כבר בשמונה בינאר, זה היה שבע באוקטובר, כבר 90 יום,

הפסיקתא [אומר] יוסף בחיים לא נפגש עם אבא שלו [במצרים]¹⁹, לא העיז להיפגש אבא שלו, [שמוא יעקב] ישאל אותו מה היה, אבא שלו לא יודע מה היה, 'מטרף בני עלית', יעקב אומר ליהודה [לפני פטירתו]: כן, שמעתי

מראי מקומות והערות

לו אביו חולה לא היה יודע אלא להודיעך צדקו שלא רצה להתייחד עם אביו שלא יאמר לו היאך עשו בך אחיך (ומקללים את) [ומקללם אמר] יוסף אני יודע צדקו של אבא כל דבריו (גזירותיו) [גזירות הן] אמר ללבן עם אשר תמצא את אלהיך לא יחיה (שם ל"א ל"ב) ומתה אמי ואני בא לומר שיקללם יקללם ונמצאתי מחריב את כל העולם שלא נברא העולם אלא בשביל השבטים לפיכך לא היה הולך אצל אביו בכל שעה:

¹⁹ פסיקתא רבתי - פרשה ג

ויאמר ליוסף הנה אביך חולה (בראשית מ"ח א') מי אמר לו שאביו חולה יש אומרים ברוח הקדש ראה ויש אומרים בלהא אמרה לו שהייתה משמשת [את] יעקב כיון שחלה באה ואמרה ליוסף ויש אומרים בנימין הודיעו ויש אומרים קרוסי הושיב יוסף בפלטרין כיון שהרגישו ביעקב שחולה באו והודיעו ליוסף והרי כל שבחו של יוסף שהיה מפליג על כבוד אביו ולא נכנס אצלו בכל שעה שאילולי שבאו אחרים ואמרו

ויום. תגיד להוציא אותה, אני אביא אותה לחברון, לבית לחם, זה מאה מטר, עוד מאה מטר ואתה כבר בכיכר, אתה בבית לחם, היינו עושים את זה כל יום, הוא אמר לו אבא אני מעלה אותה, קובר אתה בחברון, זה 30 ק"מ, בית לחם זה 500 מטר, ו[יעקב] לא הניחו. עכשיו מבינים אחרי שלוש אלף

[וכן אומר הפסיקתא שם]: אמר לו יוסף [ליעקב]: אבא, תגזור. אבא אני עכשיו מוציא אותה (- את רחל) מהקבר²⁰, מה זה, קוברים בן אדם על הכביש, באמצע הכביש קוברים בן אדם, לא שמענו כזה דבר, באמצע הכביש, עכשיו הזיזו טיפה את הכביש, עשו שם (- בקבר רחל) מבצר. יוסף אומר: אבא,

מראי מקומות והערות

יעקב אין אתה יכול בני שלא קברתיה שם אלא על פי הדיבור שאף אני בקשתי להעלותה ולקבורה ולא הניחני הקדוש ברוך הוא שנאמר ואקברה שם (שם) מהו שם על פי הדיבור ולמה שגלוי וצפוי לפניו שסוף בית המקדש עתיד ליחרב ובניו עתידים לצאת בגולה והם הולכין אצל אבות ומבקשים מהם שיתפללו עליהם ואינם מועילין להם וכיון שהם הולכין בדרך הם באין ומחבקין קבורת רחל והיא עומדת ומבקשת רחמים מן הקב"ה ואומרת לפניו רבנו של עולם שמע בקול בכייתי ורחם על בניי או תן לי האוניא שלי מיד הקדוש ברוך הוא שומע בקול תפילתה מנין שכן כתב בכי תמרורים רחל מבכה על בניה (ירמיה ל"א ט"ו) וכתב ויש תקוה לאחרייתך [נאום ה'] ושבנו בנים לגבולם (שם שם י"ז). הרי פייסו למה לא נכנסה אמו לקבורה:

²⁰ פסיקתא רבתי - פרשה ג

וכיון שבירכם ועשאם שבטים התחיל [יוסף] אומר [ליעקב] על עסק רחל, אמר לו למה לא נכנסה לקבורה [אמך] [עמך], שהיה יוסף מיצר על הדבר מאוד, התחיל אביו משיבו עליה אני בבואי מפדן אין כתיב כאן אלא ואני בבואי מפדן (בראשית מ"ח ז) מהו ואני אמר לו חייך כשם שהיית מבקש שתכנס אמך לקבורה כך אני הייתי מבקש הדא היא דכתב ואני מתה עלי (שם) מהו עלי עלי הייתה טרחותה: דבר אחר עלי שחסרתיה שלא הייתה לי נחת רוח אלא היא מתה עלי שחסרתיה

אמר לו [יוסף ליעקב] שמא מה שלא הכנסת אותה לקבורה שמא עונת גשמים הייתה אמר לו לאו בעוד כברת ארץ לבוא אפרתה (שם) בין פסח לעצרת היה בזמן שהארץ מנופה והולכת ובאה ככברה שיכולים (הלוי) [להלך] אמר לו יוסף גזור עכשיו ואני מעלה אותה וקוברתה אמר לו

בכוונה.

אז [יוסף שאל את יעקב מדוע קברה על אם הדרך]: שמא עונת גשמים, אולי תגיד היה גשם, אולי תגיד היה חורים באדמה, היה שלוליות, לא, היה יפה, יום יפה, יום בהיר, כברת ארץ לבוא אפרתה, פה כתוב בין פסח לעצרת בפסקתא, אנחנו יודעים שזה היה אחרי שמחת תורה, י"א [חשון], אבל הפסקתא חולק על המדרש, מדרש רבה כתוב שזה היה ב"א, שמא עונת גשמים הייתה, אולי ירד מכול גשם, [אמר יעקב] גם אני רציתי להכניס אותה לקבר רחל ולבית לחם [ולא לקברה על אם הדרך], ולא נתנו לי על פי הדיבור.

אז אומר המדרש שיוסף בחיים לא נפגש עם אבא שלו, בשום אופן לא, כי אבא שלו לא ידע אף פעם מה היה באמת, [שהאחים מכרו אותו], הוא ידע שחטפו אותו מכרו אותו.

[ובתורה] פעם כתוב ישמעאלים פעם כתוב מדיינים, צריכים להחליט, צריכים פעם להחליט

שנה [מדוע רחל נקברה על אם הדרך ולא בתוך בית לחם], עכשיו זה ארבע אלף שנה, 3700 בדיוק מפטירת רחל, אז היום אחרי 3700 מבינים, שעכשיו זה (- קבר רחל) בתוך החומה של ירושלים, כי אם היה הייתה עוד מאה מטר [בתוך בית לחם] אי אפשר היה להכניס אותה בתוך החומה, עכשיו בנו [שם] חומה.

[בשמחת תורה] את החומה פרצו מול בארי, מול זיקים פרצו את החומה, לקח להם רבע שעה לפרוץ את החומה, שום אווירון [של הצבא] לא הגיע, כי [ראשי הצבא] עשו את זה בכוונה, רצו להפיל את ביבי אז עשו את זה

בישראל לאסוף עגבניות, אז אמרו להם זה אחד תאילנדי, והתמרד לנו, ואנחנו זרקנו אותו לבור, ועכשיו רוצים למכור אותו.

אז הוציאו אותו מהבור, איזה תאילנדי? לא תאילנדי ולא מנפאל ולא מטיבט, לא טיבטי ולא נפאלי, זה יוסף הצדיק! [הישמעאלים] הכירו אותו, הם אחים הם בני דודים, ישמעאל אח של יצחק, הכירו אותו טוב, הגיעו לכל החתונות, היו מביאים בלונים, וזיקוקים, ופיצוצים, ועושים פיצוצים בחתונה, כמו ישמעאלים, כדרך הישמעאלים, יורים בחתונה אחד בשני, כן ירבו בעזרת ה', שה' יברך אותם, שימשיכו אמן.

"ויוסף הורד מצרימה ויקנהו סריס פרעה שר הטבחים איש מצרי מיד הישמעאלים", פעם אתה אומר מדיינים פעם אתה אומר ישמעאלים, תחליטו כבר פעם, כבר תחליט.

אלא בהתחלה כתוב הם (האחים)

מה זה היה שם, זה היה מדיינים או ישמעאלים, פעם החומש אומר שמכרו אותו המדיינים, חומש בראשית אנחנו נקרא עכשיו כאן בוישב, נראה פסוק אחרי פסוק, אז מה כתוב בפרק ל"ז בסוף: "והמדנים מכרו אותו למצרים", המדיינים מכרו אותו, תחליט מי מכר אותו, תביא שטר מכירה, מכרו אותו למצרים, לפוטיפר סריס פרעה, שר הטבחים. מה כתוב בל"ט פסוק א' "וְיֹסֵף הוֹרֵד מִצְרַיִם וַיִּקְנֶהוּ פּוֹטִיפֵר סָרִיס פְּרָעָה [שר הטבחים איש מצרי מיד הישמעאלים אשר הורדהו שָׁמָּה]" (בראשית לט, א).

פוטיפר היה לו המון כסף, המון המון המון, היה לו מיליארדים, [יוסף] זה מיליארד דולר, זה יפה תואר ויפה מראה, פנים של מלאך, [אלא אחר] שהוציאו אותו מהבור אז פתאום ראו יש לו פנים של מלאך, בהתחלה לא הכירו אותו [ולכן מכרו אותו רק בעשרים כסף], הוא היה ירוק, [האחים] אמרו זה: תאילנדי, גם [אז] באו מתאילנד לעבוד בשדות

פעמים מיד ליד, אל סריס פרעה שר הטבחים, עבר חמש פעמים מיד ליד.

וישליכו אותו הבור, והבור ריק אין בו מים, זה היה בור בלי מים, הם אמרו אם הנחשים ינשכו אותו סימן שהוא אשם, שהוא דיבר לשון הרע, אם הנחשים לא ינשכו אותו אז הוא לא דיבר לשון הרע, אז ראו שהנחשים לא נושכים אותו, אז אתם ראיתם, הנה כל הנחשים, ברחו כל העקרבים ברחו, עקרבים מסכנים אומללים ברחו זרקו אותו על העקרבים, אגב אצצא, אפילו אדם נופל בבור של נחשים הם לא נושכים, רק אם הוא נופל על הנחש ממש, אז הם נפלו על הראש של הנחשים, על הראש של העקרבים, מסכנים העקרבים, מסכנים הנחשים, איזה מסכנים הם היו, ואז הם באו לנשוך אותו, אז יוסף נתן צעקה אז הם ברחו, והאחים מסתכלים, רואים שכולם בורחים, רואים שהנחשים בורחים, אז סימן שהוא צדיק, אז

ראו ארחת ישמעאלים, הוציאו אותו מהבור, ראו זה יוסף, מה זה אח שלכם, לא תאילנדי ולא טיבטי ולא נפאלי, זה אח שלכם, החזירו אותו לבור, מיד אחרי זה הגיעו מדיינים שהם כבר לא מכירים, מדיין זה רחוק, הם כבר לא הכירו את יוסף, מה עושים המדיינים? הוציאו אותו מהבור, והוא קיבל פנים של מלך, פתאום הוא האיר כמו מלך, אור של ממש, מלך ממש, האיר כמו מלך, עוד מעט תבוא משטרה תיקח אותנו, גנבנו מלך, בן מלך גנבנו, החזירו אותו, מצאו ישמעאלים חדשים מכרו להם את יוסף, הישמעאלים ראו עוד פעם זה יוסף, הישמעאלים מכירים, ישמעאל זה בני דודים, מכרו עוד פעם למדיינים, ככה הוא עבר מיד ליד.

"פסים" כתונת פסים, זה פוטיפר, סוחרים, " זה ישמעאלים, ומ' זה מדיינים, פסים, פ' ס' י' ס', אז לכן פעם כתוב שזה היה מדיינים, פעם זה ישמעאלים, שהוא עבר חמש

שמעון אמר לא, זה כישוף, נ"ז עמוד ב' בסנהדרין שבן נח שמעון אומר שחייבים על הכישוף, [ר'] שמעון אומר בדף

שיעורי שב"ק פרשת וארא תשפ"ד

אחרי הקידוש

אדם הראשון חי 930 שנה, בגיל 130 נולד שת, אח"כ היה אנוש ב 105 לשת אז הוא נולד הוא התחיל לעבוד ע"ז אז הוחל לקרוא בשם ה' (הוא היה בן 695 כשאדה"ר נפטר, אז התחילו הכפירות) כמו מנשה שעבד ע"ז 22 שנה ואחרי זה עשה תשובה 33 שנה. ואז בא נמרוד ואמר אני בראתי את העולם, אז אברהם אמר לו אז תזיז את השמש טיפה ליה, במקום שתלך מזרח מערב שתלך צפון דרום, אתה יכול לעשות את זה כמו מתושלח שעצר את השמש, כמו חזקיה. אז לקחו אותו (אברהם) הסיקו את הכבשן 7 ימים וזרקו אותו, אז ראו מישהו הולך שם, זה היה גבריאל, אז נמרוד התחיל להשתחוות לאברהם אבינו, הוא אמר אתה האלוקים שלי, כי גוי לא יכול להודות, הוא חייב להמשיך לעשות עבירות,

אז הוא רק אמר שזה עוד אלוקים.

אברהם אמר לנמרוד, תזיז את השמש כי חזקיה הוא הזיז את השמש, במקום להזיז את השעון הוא פשוט הזיז את השמש, זה פטנט כזה, אז המלך התעורר (בלאדן), הוא הלך לישון 5 וקם ב 7 בבוקר אז הוא רצה להרוג את כולם למה לא העירו אותו נתנו לו לישון כ"כ הרבה אז אמרו לו זה איזה יהודי אחד עושה את כל הבעיות, הזיז את השמש אחורה, אז הוא אמר יהודי? ! עכשיו אני יהרוג את כל היהודים, אז הוא שלח לחזקיה מלא מתנות, וחזקיה כ"כ התרגש מהמתנות, אז הוא הראה לשליחים את הקודש קודשים, את הלוחות, אז הוא ראה את הלוחות הם היו מספירנון אז הוא אמר, אה זה החומר הסודי שאיתו אתם מנצחים את כל המלחמות זה

נחשב ושיעשו שבת כרגיל. אז שמעון ולוי היו אחים הם היו אחים מסורים הלכו להוציא את דינה, כי דינה היא הייתה מהחטופים, כל פעם אומרים שיש 136 חטופים, אבל עם דינה זה 137 ועם יוסף זה 138 ועם _____ זה 139, הם לא מחשבים אז כל פעם אז למה יעקב כועס עליהם שהם הוציאו אותה, היה צריך להגיד להם תודה. אז הם הרגו את שכם כי הם קנאו לה' אז לוי תיקן את זה בחטא העגל שהם קינאו לה' והרגו איש את אחיו, הרגו שלושת אלפים אנשים אבל בזוהר אמר שזה לא באמת שהרגו 3000, זה הרבה מדי, זה וימברוס, הבנים של בלעם, זה יוחני וממרי שהם היו המכשפים במצרים, הם הביאו הנחשים, כי אהרון זרק את המטה ונהיה נחש, אז פרעה קרא לפטימה שתעשה קוקוריקו, אז פטימה היא הייתה אישה צדיקה, חברה של אשתך?! היא הייתה עם רעלה על הפנים, ככה היו הולכים במצריים, כי איזה כתבת

גבישים רדיואקטיבים זה כמו ראדיום, זה גז טבעי כי ב 1890 אז מצאו את זה, מאדם [-]אז זה עלה כל גרם מאה אלף זה כמו היום מיליון אז אברהם אמר לנמרוד שיזיז את השמש, נמרוד אמר לו חוצפן שכמותך כי זה דבר פשוט כמו חיזקיה כמו נקדימון עם 3 תיקון הכללי הזיז את שמש, כי השקיעה הייתה בשש, אז בשש ודקה ירד גשם, הוא בא להגמון שנתן לו את הבורות, תביא לי עודף כי שהוא נתן לו את הבורות היה חסר שתי מטר מים, עכשיו זה עלה על גדותיו, אז הוא אמר לו, אתה צריך למלאת לי צינא זהב כי זה היה בשש ודקה, אני יש לי שעון שוויצרי עם סטופר, יש לך סטופר בשעון אז הנה שירד הגשם עצרתי את הסטופר, זה שש ודקה, זה כבר שלי. אז הוא ירד למקדש אמר ג' תיקוני הכללי והשמש זרחה חזרה. אז הייתה שאלה אם צריך לעשות את השבת יום אחרי זה, כי זה כבר יום אחרי? אבל בסוף הפוסקים שם הסכימו שזה לא

מיליון. אז בא המקל של אהרון ובלע את כל הנחשים, צריך לבדוק איך זה לא בעיה של גזל, איך אפשר להחזיר את זה עכשיו?

אז התרגום יהונתן אמר שלוי ראה את משה אבל זה לא מסתבר כי לוי חיי 137 שנה, הוא ירד למצרים בן 44 כי בין לוי ליוסף זה 4 שנים ויעקב התחתן בן 84 שהוא היה בן 91 אז יוסף נולד. בין לוי ליוסף זה 4 שנים אז שיוסף מלך הוא היה בן 39 אז שלוי ירד למצרים הוא היה בן 43 ואז נולדה יוכבד, כי כשמשה נולד אז עמרם היה בן 129 ויוכבד בת 130, היא הייתה יותר גדולה ממנו, אז זה יוצא שלוי נפטר 36 שנה לפני שמשה נולד, כי אם מורידים מה 137 זה 94 ורק אחרי 130 שנה נולד משה, אז זה 36 שנה הברדל. אחרי מאה שלושים שנה אז עמרם התגרש זה הכל 130, שת נולד ב 130, הכל 130 לא יודע למה, אז כתוב (תרגום יהונתן) שאז עמרם גירש את יוכבד ג' חודשים, בשלוש החודשים האלה היא ילדה את

אחת לפני 50 שנה היא כותבת שהיא מקנאת במוסלמיות שיש להם רעלה, היא אומרת שהיא הייתה בהפגנה במצרים וכולם עם רעלות, לא רואים להם את הפנים, כי הייתה לה צלקת על הפנים, היא לא הצליחה להוריד את זה, אמרתי לה ללכת לד"ר רז, הוא היה מוריד לה את זה עם קרני לייזר, קרני נחמן בורשטיין, קרני איקס וקרני גאמה אז נשאר לה צלקת. היא אמרה למה האירופאיות לא לובשות גם רעלה הייתי יכולה לצאת בלי להתבייש, כי כל פעם שהיא יצאה היא התביישה בזה.

אז פרעה קרא לכל החיידר מאה אלף ילדים כל אחד עם מקל, כולם עשו קוקוריקו, זה כזה פגיעה בפרעה, צריך לבקש ממנו סליחה, כל ילד זרק את המטה ונהיה נחש, אז עכשיו יש לנו מאה אלף נחשים, אפשר לקחת את זה לשים בפינת החי, איפה זה פינת החי, בהיכל התורה? אה בחיידר! אז אפשר להביא לשם את הנחשים למכור כל נחש באלף שז זה מאה אלף

לאליצפן את אלדד ומידד, בבית ובזכות זה כל התפילות בזכות הגירושין זה אלדד ומידד, יתקבלו.
רבינו אמר בתורה צו (תניינא) עכשיו כל אחד ילמד 8 דפים עד שבזכות אלדד ומידד התפילות מתקבלות, כל אחד ילמד את זה 4 אחה"צ, משה יבוא לפה וכל אחד יבקש שליחה.

והתקדשתם

להכין את הילדים להתקדש מגיל שלוש - שבע

שום הרגשה, ואז יורדת עליו אש, כמו רבי יהודה, ירדה עליו אש, ואסור שיהיה לאדם שום הרגשה בזמן היחוד, וזה צריכים להכין כבר בגיל שלוש, לכן כתוב בפלא יועץ (ערך זויג) ²¹ להכין את

תזקנה ויהודה בני רבי תיא, רבי יהודה היה להב בזמן היחוד הוא היה להב אש, אם אדם עושה את היחוד בלי תאוות יורדת עליו אש, כל הענין שאדם בזמן היחוד לא יהיה לו שום מאנה,

מראי מקומות והערות

כך אשמה כי מאחר שהיחוד רעוע והשוטר רע והקלפה בנפש לזטה מה יעשה אותו הכן ולא יחטא כי נפש רשע אותה רע וצריך עמל ופירח ויגיעה רבה כולי האי ואולי יוכל להפך טבעו ומזגו הרע.

לא כן לקדושים המקימים מצותם בקדושה ובטהרה פדת מה לעשות אוכלים פרות בעולם הזה שישמחו ביוצאי חלציהם בהיות פרי קודש הלולים אנשים חכמים ונבונים שלמים כמדות וידעות מלאים דעת ויראת ה' שאין שמחה לאיש בעולם גדול מזו ויתנו מעדנים לנפשם לעולם חבא מה נדבר ואין חפה יכולה לדבר רעת האדם שאינו נזהר להתקדש בשעת תשמיש הרב טוב למי שהוא נזהר אחד אנשים ואחד נשים שיהיה זרעם זרע קדש זרעם אנשים. חנה כי כן יזהר כל איש ויזהיר את אשתו ואת בניו ובנותיו ואת כל הפרים למשמעתו באזהרה

²¹ פלא יועץ ערך זויג ומאחר שאין אשה אלא לבנים וכל שלמות הולך כמדות וידעות תלוי בזמן הזיווג ובכוננת הזיווג אי לזאת לו בכח ולו בחיל ונבר איש לבנים מצותו דבר בעתו ויתאמץ במצותו איש ואשתו לחשב מחשבות טהורות זפות וברות וזר לא יקרב במחשבותם שום מחשבה זרה פי קרוב הוא להיות בעילתו בעילת זנות ונפש הם חובלים ובנים זרים ולדו רעים וחטאים וטפשים בנים משהיתם כל מום גם ומה יתאונן אדם חי כשיש לו תרבות רעה בתוך ביתו נכר על חטאיו שהוא גורם רעה לעצמו וזו רעה חולה ואכזריותא גדולה יותר משהיטי הילדים ואם היו יודעים הננים שהוא גרמא להם בגזוקים היו צועקים ברה עליו באמר למה עכרתנו ובעלז חוללתנו וכי ישאו עונם אב ואם נוטלים חלק בראש פי הם אבות הטמאה ואין על בנים כל

”וַיְהִי הֵם מְרִיקִים שְׂקֵיהֶם” (בראשית מ”ב ל”ה) הַרְבֵּה אֹמֵר (ליקוטי מוהר”ן תורה י’):
 לְהוֹרִיד אֶת הַטְּמֵאָה שֶׁל הַהוֹלָדָה, כִּי
 אָדָם נוֹלֵד בְּכוֹז טְמֵאָה נוֹרָאָה, שֶׁכוֹז
 טְמֵאָה לֹא הֵיחָה מִבְּרִיאַת הָעוֹלָם.
 (בקולות וברקים וישב).

הַיְלָדִים מִגִּיל שֶׁבַע, וְהַיְלָדִים צְרִיכִים
 לְהַרְבִּיץ לְאָבָא שְׁלֵהֶם שֶׁהוּא הִבִּיא
 אוֹתָם בְּטְמֵאָה, כִּי כָּל מֵה שֶׁעוֹבֵר עַל
 הַיְלָד, כִּי אָבִיו הִבִּיא אוֹתוֹ בְּטְמֵאָה, אִז
 שְׂרִיבִיץ לְאָבָא, לְמֵה הִבָּאת אוֹתִי
 בְּטְמֵאָה? וְעַל יְדֵי זֶה הוּא מוֹרִיד אֶת
 הַטְּמֵאָה.

בפרשת בא – כל השפע בעולם

שבסוף כולם יטבעו הוא ידע.

[וגם] מנבואת: "כי גר יהיה זרעך בארץ לא להם ועבדום ועינו אותם ארבע מאות שנה", כל העולם ידע מהנבואה, פעם עוד לא היה תנ"ך אבל הנבואה שאברהם קיבל זה היה בכל השפות בשבעים לשון כי גר יהיה זרעך בארץ לא להם ועבדום ועינו אותם ארבע מאות

עכשיו ברגע הזה שאנחנו עכשיו נמצאים ברגע הכי גבוה בפרשת בא שעכשיו מתחיל פרשת בא ממנחה מתחיל פרשת בא, בא אל פרעה כי ה' אומר לו פרעה יעשה תשובה אתה תראה כי פרעה היה נגד הגזירות כתוב במדרש רבה שאמרו לו אם אתה נגד הגזירות אתה לא יכול להיות מלך, כי הוא לא רצה לעשות את הגזרה על היהודים כי הוא ידע

מראי מקומות והערות

בְּשׁוֹרְשֵׁן בְּמָקוֹם עֲלִיזוֹן כִּי הַדְּבָרִים עֲתִיקִים אֲשֶׁרִי
 יֵלֵד אִשָּׁה שְׂוֹכֵחַ לַעֲשׂוֹת לְתַנּוּן דְּבָרִים הַעוֹמְדִים
 בְּרוֹמוֹ שֶׁל עוֹלָם וְיִי שֶׁהוּא קְדוּשׁ וְיִמְשֵׁרֵתוּ
 קְדוּשִׁים מִסְתַּפֵּל מִתִּי יָבֵא טַפָּה שֶׁהַצְדִּיק נוֹצֵר
 מִפְּנֵי כְּמוֹ שֶׁאֲמָרוּ עַל פְּסוּק וּמִסְפָּר אֶת רֶבַע
 יִשְׂרָאֵל

גְּדוּלָה וְיָרִים בְּשׁוֹפָר קוֹלוֹ לִפְנֵי חֵילוֹ אֵל יְבוֹשׁ וְאֵל
 יִכְלֵם מִלְדָּבָר בְּדְבָרִים שֶׁבִּין אִישׁ לְאִשְׁתּוֹ לְכַבּוֹד
 אֵל וְקִדְשָׁתוֹ וְיִצְחָה כִּי בְּרוּכָיָא בְּאִמְרוֹ הוֹסוֹ עַל
 קוֹנֵכֶם וְעַל יְלִידֵיכֶם וְעַל נַפְשׁוֹת יוֹצֵאי חֲלָצִיכֶם וְהוֹחֵרוּ
 מִיַּד חוֹקֵי וְאִמְצוּ לְהַתְקַדֵּשׁ בְּשַׁעַת תְּשׁוּמִישׁ וְהָחִי
 יִתֵּן אֵל לִבּוֹ בְּאוֹתוֹ פֶּרֶק רְצוֹנִי לְקַנֵּם מִצֵּנוֹת בּוֹרְאֵי
 דְּבָקָא וְלֹא לְהִנְאִתִּי רַק כָּל מַעֲשֵׂי לְתַנּוּן הַדְּבָרִים

מכשף, הרץ עשה כישוף, עכשיו נזרוק את הרץ אז ראו שזה אש שורפת [שהן נשרף] אמרו שהוא עשה כישוף שהאש לא תשרוף.

כמו שמסופר על ר' יהודה הנשיא [צריך לומר: 'נשיאה'] שירד לתוך המרחץ שהקירות היו אדומים מחום והוא יצא חי, כי הוא היה, קרא לו איקרי הוא היה מקרר את המים, אז המלך ראה את מלאך גבריאל בתוך האש מקרר את הכבשן אז המלך השתחוה לו אז המלך [נמרוד] במקום שהמלך יגיד שיש אלוקים [כשראה שאברהם יצל מכבשן האש] הוא אמר לו אתה אלוקים, אז יותר קל, אם אברהם אלוקים - אז אפשר לעשות מה שרוצים, הוא לא רואה כלום, אם הוא אומר ה' הוא האלוקים, אז ה' הוא רואה הכל, מה שיש, ה' רואה מסוף העולם ועד סופו אבל אם אברהם הוא האלוקים אז אפשר לעשות מה שרוצים כי עובדי עבודה זרה עושים מה שרוצים מה שבא להם הם הולכים לפסל [22]. אז עכשיו אנחנו לומדים פרשת בא

שנה, אז כולם ידעו ארבע מאות שנה אז יתרו ברח, היה שלושה יועצים [לפרעה], איוב אמר לא, ארבע מאות שנה זה 20 דורות כל 20 שנה זה דור כל 20 שנה יש לידה ואז היו מתחתנים אפילו בגיל 12 אז יש אפילו יותר מארבעים דורות, אז מה אתה חושב על מה שיהיה עוד 40 דורות, תענה אותם לא יכול להרוג אותם, בלעם אמר בוא נהרוג אותם נחסל אותם, אמרו לעוג מלך הבשן איפה הכוחות שלך, עוג היה אומר [שהוא יכול] לחסל את אברהם.

אברהם שבר את הפסלים, אתה יודע מה זה לשבור פסלים, לא היה אף אחד שמאמין [בה'] חוץ ממתושלח אבל מתושלח היה מסתגר באיזה קריה אף אחד לא העיז לשבור פסלים הראשון ששבר פסלים זה אברהם אבינו הוא אמר אני שובר את כל הפסלים אמרו לו נזרוק אותך לתוך האש, שיזרקו לאש! בסוף הוא כעס, למה האש לא שורפת אותו, הוא כעס אמרו הרץ הוא

❁ מראי מקומות והערות ❁

עושים מה שהם רוצים בחג המולד,

22 והנוצרים זה עבודה זרה, לכן הנוצרים

שנמרוד אמר גילתי אליל חדש הוא לא רצה להודות שה' הוא האלוקים כי אם ה' הוא אלוקים אז צריכים לשמור את העיניים אסור להסתכל.

בי יוסף אמר לאחים אסור להסתכל, האחים אמרו לנו זה לא מזיק, מה זה לא מזיק? זה כן מזיק אפילו שאין לך הרהור רע אבל זה מזיק, זה בורא שדים, כל ראייה, אדם רואה אשה זה בורא עוד שדים ועוד שדים ועוד שדים זה כל הנאצים וכל הרומאים וכל היוונים, בחנוכה – כל היוונים, אז אדם פתח את העין הוא ברא עוד שדים ועוד שדים ואז אין לו פרנסה, ואין לו... והוא לא מבין למה, כי פתחת את העיניים, עכשיו גייסנו מאה מיליארד אבל לא לאבד את זה אם פותחים את העיניים מאבדים, אתה לא צריך לנסוע לאמריקה, נגמר, נגמר

אז עכשיו פרשת בא זה כל השפע בעולם כתוב שיצאו עם 90 חמורים מלאים כסף וזהב, למה פטר חמור תפדה בשה, למה לא [פודים] גמל למה לא סוס כי החמורים לקחו, [לכל יהודי היה] 90 חמורים, כל חמור עם עשר טון של זהב עשר טון, כל טון של זהב זה 40 מיליון, קילו זהב זה 40 אלף כפול אלף זה 40 מיליון אם זה מאה טון אז זה בדיוק 40 מיליארד, לא, 40 מיליון כפול מאה זה רק ארבע מיליארד,

מוראי מקומות והערות

בשני ולכן עושים פעמיים שמי שלא קנה מספיק... ולא הספיק לקנות... שיקנה בשני אז הם עושים פעמיים קריסמוס, שבת שעברה היה הקריסמוס והם עושים פעמיים כי הם לקחו את זה מאדם הראשון שעשה פעמיים חנוכה.

²³ אתה כבר קנית כרטיס? עוד לא, יש גם נס הנה עכשיו זה היה הולך לאיבוד.

עושים את כל העברות שבעולם, עכשיו היה שני קריסמוס למה שנים? שמי שלא יין בקריסמוס הראשון אז יכול לשתות בקריסמוס השני כמו פסח שני הם למדו מהיהודים שעושים שני פסח אז מי שלא אוכל כבש בפסח הראשון אוכל בשני עכשיו למדנו את זה בהעלותך זה הפסח השני אז הם עושים שני קריסמוס שמי שלא הספיק לקחת סמים בראשון יקח

זה מתחיל את הפרשה, עכשיו 90 חמורים כסף וזהב, לכן פטר חמור תפדה בשה.

ארבע מיליארד כל חמור ארבע מיליארד 90 חמורים זה בדיוק 36 מיליארד זה המינימום, מזה

תפילה לחמישה עשר בשבט

תַּתְּאֵה, וְאֵן עָלָה אֱלֹהֵינוּ הַנְּבִיאַ עַל רֶכֶב הָאֵשׁ כִּי בְּאֵמֶת לְהַבֵּל הֵיְתָה כְּנֹגָה לְתַקֵּן אֶת פְּנֵם קִנּוּן אֲבָל לְתַקֵּן אֶת פְּנֵם קִנּוּן שָׂרָק עַל יְדֵי נְגוּנִים שְׁעַל יָדֵם מִמְּשִׁיכִין אֶת מִלְאָךְ מִטְטָרוֹן, כִּי מִטְטָרוֹן מוֹרְרָב מִרְמֵן וְטַט - טַט נִמְטָרְיָא חַי כִּי עַל יְדֵי אֲכִילַת שְׁנֵי הַרְמוּנִים בַּחֲמִשָּׁה עֶשֶׂר בַּשָּׁבַט שְׂאֵנוּ מִתְקַנֵּין בְּכַחֲנִית תַּרְי"ג שֶׁל שְׂכִינְתָא עֲלָאָה וְתַרְי"ג שֶׁל שְׂכִינְתָא תַּתְּאֵה וּמִמְּשִׁיכִין עַל יְדֵי זֶה מִלְאָךְ מִטְטָרוֹן שֶׁהוּא בְּנִמְטָרְיָא רְמוֹן ח"י וּמְבַטְלִין אֶת כָּל אַחֲזִית הַחֲזִיצוֹנִים שְׁנֵאֲחֲזִין בְּתַרְי"ג מִצְוֹת שֶׁל שְׂכִינְתָא עֲלָאָה וְשְׂכִינְתָא תַּתְּאֵה סוּד הַמְרַבָּה "רֶכֶב אֵשׁ וְסוּסֵי אֵשׁ" שְׁזָכָה לָהֶם אֱלֹהֵינוּ הַנְּבִיאַ וְלָרַב עֲלֵיהֶם וְלַעֲלוֹת בְּסַעְרָה הַשְּׂמִימָה, כִּי קִנּוּ רָצָה לְחַמְשֵׁי דִינִים לְעוֹלָם וְהַבֵּל הַצְּלִיחַ לְחַמְשֵׁי רַחֲמִים רַב כִּי הַצִּיץ בַּשְּׂכִינָה וְעַל יְדֵי אֲכִילַת שְׁנֵי הַרְמוּנִים בַּחֲמִשָּׁה עֶשֶׂר בַּשָּׁבַט אָנוּ מִתְקַנֵּים אֶת תַּרְי"ג מִצְוֹת שֶׁל

רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם כִּל יִכּוֹל אֲשֶׁר לֹא יִבְצֵר מִמֶּךָ מְזִימָה בְּזִכּוֹת שְׂאוּכַל שְׁנֵי רְמוּנִים בַּחֲמִשָּׁה עֶשֶׂר בַּשָּׁבַט זְכִינֵי לְקָנִים וְלִזְכוֹת לְהֶאֱרַת תַּרְי"ג מִצְוֹת הַשְּׂכִינָה דְלַעֲלָא וְתַרְי"ג מִצְוֹת הַשְּׂכִינָתָא דְלַתְּאֵה שְׁזֵה סוּד הַמְרַבָּה שְׁעֲלֵיָה נְאֻמַּר "רַפִּידְתּוּ זָהָב" וְלְבוֹשׁוּ אַרְגָּמָן אַרְגָּמָן רֹאשֵׁי תַבּוֹת אוֹרִיָאֵל רִפְאֵל גְּבִרִיאֵל מִיכָאֵל גְּוִרִיאֵל, כִּי הַבֵּל נִעְנֵשׁ כִּי הַקְּרִיב אַחֲרֵי קִנּוּן כְּמוֹ שְׂכִינְתּוֹ "וְהַבֵּל הֵבִיא גַם הוּא מִבְּכוֹרוֹת 674 + צֵאנוּ 831 = 1 + 830 = 146 שְׁזֵה הָיָה וּמַחְלִבֵיהֶן" פֶּשֶׁתָּן = 830 שְׁזֵה הָיָה גַם כִּן בְּכַחֲנִית פֶּשֶׁתָּן כִּי הַקְּרִיב שְׁנֵי וְעַכְשֵׁיו עַל יְדֵי אֲכִילַת 2 הַרְמוּנִים בַּחֲמִשָּׁה עֶשֶׂר בַּשָּׁבַט שְׁזֵה כְּנֻגַד תַּרְי"ג מִצְוֹת שֶׁל שְׂכִינָה עֲלָאָה וְתַרְי"ג מִצְוֹת שֶׁל שְׂכִינָה תַּתְּאֵה סוּד הַמְרַבָּה סוּד "רֶכֶב אֱלֹקִים רַבְתִּים אֲלֵפֵי שְׁנָאֵן" סוּד רֶכֶב שֶׁל אֵשׁ וְסוּסֵי אֵשׁ שְׁהַפְּרִידוּ בֵּין אֱלֹהֵינוּ שְׂכִינָה עֲלָאָה וְאֱלִישַׁע שְׂכִינְתָא

זֶה זֹכֵינ׳ לְגַאֲוֵלָהּ הַשְּׁלֵמָה וּלְהַתְנַלּוֹת
מְשִׁיחַ בֶּן דָּוִד כְּהֶרֶף עֵינַי וּבִגְנֵן בֵּית
הַמִּקְדָּשׁ שֶׁל אִישׁ כְּהֶרֶף עֵינַי.

שְׂכִינְתָא עֲלָאָה וְתַרְוֵיג מְצוּוֹת שֶׁל
שְׂכִינְתָא תַתָּאָה וּמְסִירִים
מְשִׂכִינְתָא עֲלָאָה וּמְשִׂכִינְתָא
תַתָּאָה אֶת אַחֲזִית הַחֲצוֹנִים וְעַל יְדֵי

מדרש רבה (שמות טז, ה)

העבודה הנוראית של הצדיקים ביום כיפור

עם פירוש שוטנשטין

וְאֵהָרֵן כְּבִיכּוֹל "טְהַר" אוֹתוֹ,
שְׁנַאָמֵר בְּעִנְיַן עֲבוּדַת יוֹם
הַכִּיפּוּרִים עַל יַדֵי הַכֹּהֵן הַגְּדוֹל
(וּיקרא טז, לג): "וְכִפֵּר [הַכֹּהֵן
הַגְּדוֹל] אֶת מִקְדָּשׁ הַקֹּדֶשׁ".
כְּפִילוֹת הַלְשׁוֹן "מִקְדָּשׁ הַקֹּדֶשׁ"
נִדְרַשׁת כְּלָפֵי הַקַּב"ה, שֶׁהוּא קוֹדֵשׁ
קֹדְשִׁים. הַכְּתוּב בֹּא לְרִמּוֹז שֶׁאִף
הַקַּב"ה הִיָּה זָקוּק כְּבִיכּוֹל
ל"כִּפְרָה" (הֵינּוּ, טְהַרָה)
מִטּוֹמְאוֹתָיו, עַל יַדֵי אֵהָרֵן הַכֹּהֵן
הַגְּדוֹל. וְכֵן נֹאמַר קוֹדֵם בְּאוֹתוֹ עִנְיַן
(שֵׁם פְּסוּק טו): "וְכִפֵּר עַל הַקֹּדֶשׁ
מִטְּמֵאֹת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל", וְהֵינּוּ,
בְּדֶרֶךְ רִמּוֹז, שֶׁאֵהָרֵן "כִּכְפַר" (יְטַהַר)
כְּבִיכּוֹל אֶת ה' ("הַקֹּדֶשׁ") מִן
ה"טּוֹמְאוֹת" שֶׁנִּטְמָא בְּמִצְרִים כְּדֵי
לְהַצִּיל אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל.

אָמַר הַקֹּדֶשׁ בְּרוּךְ הוּא: 'הֵיֵאָדָּךְ אֲנִי
גּוֹאֲלֵךְ (אֶת יִשְׂרָאֵל)? אִם "אִיכְנֹס"
לְמִצְרַיִם כְּדֵי לְהַרְוֹג אֶת בְּכוֹרֵיהֶם
וּלְהַצִּיל אֶת יִשְׂרָאֵל מִתּוֹכֶם, הֲרִי
"אֲטָמָא" בְּמַתִּים הַרְבִּים. מִצַּד
שֵׁנִי, לְהַנִּיחֵךְ אֶת יִשְׂרָאֵל בְּלִי
לְגּוֹאֵלִם, אִי אֶפְשָׁר, שְׂכֵן הֵם
יִשְׁתַּקְעוּ בֵּין הַמִּצְרִיִּים וְיִיטְמָאוּ
בְּדַרְכֵיהֶם (כְּמוֹ הַתְרוּמָה בְּמִשְׁלַל,
שַׁעֲלוּלָה לְהִיטְמָא וְלְהִיפְסֹד). לְכֵן,
מוֹטָב לִי לִיָּרֵד מִמְדַרְיַגְתִּי
ו"לְהִיטְמָא" כְּדֵי לְהַצִּילֵךְ, כְּמוֹ
שְׁנַאָמֵר (לְעִיל ג, ח): "וְנֹאֲרַד
לְהַצִּילוֹ מִיַּד מִצְרַיִם", וְאַחַר כֵּן
אֲשׁוּב וְאִיטְהַר' (כְּמוֹ הַכֹּהֵן
בְּמִשְׁלַל).

וְאִכּוֹן, כְּשֶׁהוֹצִיא הַקַּב"ה אֶת
יִשְׂרָאֵל, קָרָא ה' לְאֵהָרֵן הַכֹּהֵן,

הוספות ממורינו הרב שליט"א

תענוג ושמחה בעשיית מצות עשה של ונקדשתי באופן הנוכח לעיל מהרגשת תענוג נשמי הוה שהוא מהצרעת משכא דחנניא, וכך יאמר. וראיה לדבר שיותר היה לו תענוג ושמחה בעשיית מצות עשה של ונקדשתי באופן הנוכח לעיל שאפילו היו חוטפין אותו רוצחים באמצע אכילה והיחוד הקדוש לעשות לו העינוים קשים הייתי משמח את עצמי על קידוש השם יתברך יותר מתענוג נשמי הוה, אך יזהר שיהיה דובר אמת בלבבו ושהיה או בשעת מעשה תקוע על לוח לבו בתוכיות ובפנימיות הלב באמת גמור, ולא ישטה את עצמו להיות כגונב דעת עליונה חס ושלום.

שבחי הר"ן יז

גם אמר שתזווג של הצדיק האמת, קשה עליו ענין זה. ולא די שאין לו שום תאוה בלל, כי אם אדרבא יש לו יסורין מזה ממש כמו יסורי התינוק בשעת מילה. כי ממש יסורין אלו יש להצדיק בשעת זיווג ויותר מזה. כי התינוק אין לו דעת, על כן אין היסורים שלו גדולים כל כך, אבל הצדיק שיש לו דעת יסוריו גדולים מהתינוק. וזה היה אצלו דבר פשוט ואמר שכל אדם יכול לזכות לבוא למדרגה זו. וכפי הנראה מדבריו היה שקדשתו של עצמו גבה עוד יותר ויותר.

צעטיל קטן

מרבנו הרב רבי אלימלך מליזענסק צוק"ל זיע"א

אלה הדברים אשר יעשה אותם האדם וחי בהם:

א. בכל עת ורגע שהוא פנוי מן התורה, ובפרט שהוא יושב במל לבדו בחדר או שוכב על ממתו ואינו יכול לישן, והיה מהרהר במצות עשה זו של ונקדשתי בתוך בני ישראל, ודמה בנפשו ויצויר במחשבתו כאילו איש גדול ונורא בוער לפניו עד לב השמים, והוא בשביל קדושת השם יתברך שובר את טבעו ומפיל את עצמו להאש על קידוש השם יתברך, ומחשבה טובה הקדוש ברוך מצרפה למעשה, ונמצא שאינו שוכב ויושב במל, רק מקיים מצות עשה דאורייתא.

ב. בפסוק ראשון של קריאת שמע וברכה ראשונה של שמונה עשרה יהרהר בנזכר לעיל, ועוד יכוין אם יענו אותו כל אומות העולם בכל עינוים קשים ויפשטו עורו מבשרו להכחיש חס ושלום ביחודו, וסבול כל היסורים ולא יודה להם חס ושלום, ויצויר בדתו ומחשבתו כאלו עושין לו בנזכר לעיל, ובה יצא ידי חיוב קריאת שמע ותפלה כדון.

ג. גם בשעת אכילה והיחוד הקדוש יכוין בנזכר לעיל, ובשיתחיל להרגיש תענוג נשמי יצויר במחשבתו בנזכר לעיל, ותיכף ומיד יאמר בפיו ובלבבו שיותר היה לו

תדושת הפרישה

לומדים מהכרמל והתבור – לא לוותר בשום אופן!

יותר מאשר הייתה על הר סיני, שעל הר תבור נאמר "אנכי לה' אנכי אשירה" (שופטים ה' ג) פעמים "אנכי", ואלו בהר סיני נאמר רק "אנכי ה' אלקיך" – פעם אחת 'אנכי', כי זה רק אשירה, אתם "תבור וחרמון בשמך ירננו" (תהלים פ"ט ג), אדם בא לעולם רק לשיר שירים לה', כל יום לראות נסים יותר מאתמול.

אותו הר כרמל שכל כך השתוקק שתנתן תורה על ידו, הוא שאל את ה': למה הר סיני זוכה ואני לא? למה הר סיני זכה לעשרת הדיברות ואני לא? אמר לו ה': עליך יהיה התגלות יותר גדולה, להפך, אם אדם ממתין הוא זוכה להתגלות שלא הייתה מעולם, פה יצקו "ה' הוא האלקים ה' הוא האלקים" (מלכים א' י"ח ל"ט), פי שנים ממתן תורה, פי שנים מ"אנכי ה' אלקיך" (שמות כ' ב'), וירד אש, וכל ההר יהיה מקוץ באש.

ואז כל העם ראה את האש, כלם צעקו "ה' הוא האלקים ה' הוא האלקים", כלם! כל עם ישראל! (בקהלות וברקים ויצא).

כלם זכו להיות במעמד הר סיני, כי תבור וכרמל לא ויתרו, "כתבור בהרים וככרמל בים יבא" (ירמיה מ"ו י"ח), התבור היה באגדים – בצ"לי, הכרמל היה בים – בתוף הים, כמה עשרות קילומטר בתוף הים, ההרים האלה לא ויתרו, הם שאלו את ה' למה אין מתן תורה עלינו? למה סיני זכה למתן תורה ואנחנו לא? הם לא ויתרו, כי אסור לוותר! לא מותרים! כי התחילו לעוף באויר, ההרים יכולים לעוף באויר, הרים מרב השתוקקות לה' יכולים לעוף באויר, ושני ההרים האלה – תבור וכרמל עפו באויר, וזה שכתוב "תבור וחרמון בשמך ירננו" (תהלים פ"ט ג)

תבור וכרמל לא ויתרו, תבור אמר אני לא מותר, אני רוצה שההתגלות של עשרת הדיברות תהיה עלי, אמר לו ה': עכשיו זה לא הזמן, יגיע הזמן ותהיה עליך התגלות עוד

קדושת הצדיקים

חזיקי – לקיים מה שחרב אומר

שר לה שירים, אתה נותן לה תודה שבָּרָא אותך, כל שש ימים עושים סטופ, [בשבת] עצירה, רק תשיר זמירות! רק תשיר זמירות! כמה שאתה יכול יותר אז אתה ממשיך את כל השפע, אתה יכול להחיות מתים בזמירות, יוסף תצה דג ומצא מרגליות, [הזמירות] זה כל העשירות, אתה תמצא דג. (מעלות הצדיקים).

אנחנו צריכים להתבונן בזה בעמק הדבר, שזה לא סתם לבא אל הצדיק, לא סתם לבא לרב, אם אתה לא מקים מה שהרב מדבר אליך, הרב נוסע עכשו למקום אחר, אז צריך [אפלו שלא מתפללים עם הרב, להמשיך] לקום בארבע בבקר, אין חוץ מתפלה, תפלה זה התענוג הכי גדול, אתה מדבר עם ה', אתה

מילתא דבר יהותא

6: אם אתה חושב, שלאף אחד לא איכפת ממך. נסה לא לשלם כמה חשבונות – ותראה כמה מחפשים אותך...

7: עד כמה אני עצלן? משהו צעק לי בכביש – "הלוואי לא תקום בבוקר". צעקתי לו בחזרה – "תודה!"

8: הבן אדם שמצמיד לי את הידיים ללחי, ואומר לי: תראה איזה קרות". אני מצמיד לו מנהץ לפנים ואומר לו: "תראה איזה חם"...

9: מאחורי כל גבר שהולך ברחוב, ומדבר אל עצמו – יש אשה שלקחה לו את המשכורת!...

10: "גבר אמיתי", זה אחד שיצא מהאוטו ויגיד לך: מאמי, זה בסדר, חניית מעולה – האוטו היה דפוק גם קודם... החתול כבר היה מת... והעץ גם ככה היה מיותר...

1: ישראל שאל יפני: איך הם מצליחים להיות כל כך מאורגנים ומשגשגים? ענה היפני: נורא פשוט. אצלנו, יש חכם אחד מכל עשד, ואצלכם יש 9 חכמים מכל עשד. הישראלי היה נורא מוחמא, אבל הרים גבה, נו? ענה היפני: אצלינו, נותנים לחכם, להוביל את תשעת הטיפשים. בזמן שאצלכם – נותנים לטיפש, להוביל את תשעת החכמים...

2: כמו בסרט טוב, תמיד השחקן הראשי לא מחוסל – כדי שיהיה עניין להמשך...

3: חשוב לזכור! כל שהאירוע בתקשורת גדול יותר – כך מתרחשת הסחת הדעת ממשהו גדול יותר, הרבה יותר!

4: אם תקחו את המילה "ח'ותים", ותערבבו אותה, תצא מילה הרבה יותר מפחידה – "חמותי"...

5: אנשים זקנים תמיד מסתכלים עלי בחתונות, ואומרים: נו, מתי תורץ?! אז התחלתי לעשות להם את אותו הדבר – בהלויות...

קדושת הצדיקים

איפה שהצדיק – שם הר המוריה

אני ילך לעבד עבודה זרה, אני אראה שאני משתתחה לפסל, אז כלם יגידו: אהה, דוד למה הבן שלו רוצה להרג אותו, [כי] ממש הוא עובד עבודה זרה, [לכן רצה דוד לעבד עבודה זרה]. אומר לו חושי הארכי: לא, כי כתוב: "כי גרשוני היום מהסתפח בנחלת יהוה לאמר לך עבד אלהים אחרים" (שמואל א' כו, יט) | 1 |, כשאדם בחוץ לארץ זה נקרא שגרשוני, שגרשים אותו, אז מיד הוא היה צריך להגיד [כשם שאמר חושי הארכי לדוד]: לא גרשו אותך, איפה שאתה נמצא שם זה הר המוריה, אז זה דוד, דוד הראש זה האבן שתיה.

אז אנתנו לומדים שהר המוריה קופץ לצדיק, איפה שהצדיק נמצא שם ההר המוריה. (מעלות הצדיקים)

אומר את זה הבאר מים חיים, איפה שהצדיק נמצא שם קופץ הר המוריה, לומדים את זה מהפרשה, הר המוריה קפץ אליו, יעקב קפץ בחזרה הוא אומר למה לך לקפוץ אני יקפוץ אליך, הר המוריה רצה לחסך לו את זה בתחלת הדרך, כמה זה אלה, עושים את זה בשניה, שלש מאות קילומטר לחוץ, הוא עשה את זה בשניה אחת, והר המוריה אמר לא לא, זה הכבוד שלי שאני קופץ אליו, זה דברים שאי אפשר להבין, כל הבאר מים חיים.

איפה שהצדיק נמצא שם נמצא הר המוריה, איפה שהצדיק נמצא, כי כתוב שדוד בא "עד הראש" (שמואל ב' טו, לב), אז הוא מיד אמר דוד הלך לעבד עבודה זרה, כנראה דוד הולך לעבד עבודה זרה, כי נהיה קושיא בכל עם ישראל, דוד הוא כזה צדיק, דוד אוהבי והוא אוהב את ה' ופתאום הבן שלו רוצה להרג אותו, וכלם רוצים להרג אותו, הוא אמר

1 כל הזמן מגרשים אותנו, כל פעם אנחנו מקבלים בית יותר יפה, כבר עברנו פה עשרים בתים, עשרים דירות, יוהנסבורג, קייפטאון, הכל עד שהגענו לווילה הזאת, עוד מעט יהיה לך וילה עם עשר קומות, וכל אחד יקבל קומה, בעזרת ה'.

היציאה להורים

לחנך את הילד ללמוד – זה רק דוגמא אישית

פתות, פתאום הוא רואה שהילד הזה נכנס, זה שנצח אותו בכל הופחים, הוא ראה את הילד – נעמד, אומרים לו וכי אבא עומד בפני בנו? זה הבן שלך אומרים לו, זה שלומד תורה הבן שלו גם למד תורה, אם האבא לומד תורה גם הבן לומד.

בהתחלה הוא אומר אם הייתי בבית היה לי כזה בן, הייתי צריך ללכת ללמוד תורה, אתה תלמד תורה הילד גם יהיה תלמיד חכם, אם האבא בבית הילדים משתוללים, מה זה בבית בכלל? אם אתה בבית הילד שלך משתולל, תשוב בבית כנסת ואף פעם אל תבוא הביתה הבן שלך ילמד תורה, אתה לא לומד תורה – בא הביתה אוכל שנוצלים, אוכל מעדנים, גמרנו, הוא משתולל, אתה לא יכול ללמוד הבן שלך משתולל! רבי חמא בר ביסא למד אז הבן שלו גם למד, כל ילד עושה מה שאבא עושה, אין דבר כזה, האבא ילמד הבן ילמד. (בקולות וברקים).

רבי חמא בר ביסא, מגיע לבית המדרש רואה בחור בגיל 31 מתוכח אתו בלמוד, הוא שואל אותו קושיות, מנצח אותו בתרוצים, אוי ואבוי למה עזבתי את הבית, למה הלכתי? הייתי זוכה היה לי כזה מתוק, כזה ילד חמוד, הייתי נשאר בבית הייתי יכול גם מהבן שלי לעשות כזה תלמיד חכם, למה לא נשארתי בבית? למה לא? למה הלכתי? הוא התחיל להתחנן, התחיל לבכות, מי זה אבא של הילד הזה – מעגין לדעת, הילד הזה מנצח אותו, הוא מקשה לו קושיות, הוא יושב שתיים עשרה שעות בבית המדרש, אחרי שתיים עשרה שעות הוא הולך הביתה.

הוא נכנס הביתה היא עושה לו שנוצלים, עושה לו ככה כבדים צלויים, עושה לו אוכל, הוא כבר לא אכל שתיים עשרה שנה, רק אכל שמה סבין, רק אכל שמה קמח, לחמניות,

הדושה הבית

התפילות עולות – רק ע"י הנשים

מה זה "אשר ישכבון את הנשים הצבאות"? חס ושלום, מה הפרוש? היו הורגים אותם! היו כל ישראל באים... ארבע מאות אלף איש... בשביל אשה אחת באו ארבע מאות אלף איש, חוץ משבט בנימין שהם היו ארבעים וחמש אלף. מה הפרוש? איך לא הרגו אותם?! אלא זה היה דבר אחר, כי עד שהאשה מביאה את הקרבנות – את השתי יונים, כשהיא יולדת, היא לא יכולה להכנס למשכן, היא לא יכולה להתפלל, אז לא היה מי שיעלה את התפלות.

כי התפלות עולות רק על ידי האשה, כשהאשה מתפללת היא... רבי לוי יצחק אומר שהנשים היו מעוררות את הגברים לתפלה, ליום כפור, לראש השנה, היו ככה בזכות, צועקות באומן, הם היו עושות את ההתעוררות בתפלה. אני זוכר איך היו בזכות בעזרת נשים, הייתי ילד, נשים בזכות, ואתה שומע אותם בזכות כלם. אז העזרת נשים

היתה מלאה שם, באומן, וכלם בזכות, וזה היה מעורר את הגברים. מה שמעורר את הגברים להתפלל זה הנשים, כי הגבר הוא לא מתפלל, הוא עושה ככה חלאפ חלאפ חלאפ, הוא שם תפלין מוריד תפלין. הייתי באמסטרדם, אפילו לא מסתכלים מה שכתוב בסדור, פותחים וסוגרים והולכים. התחלתי ללמד אותם, איפה מתחיל ברכו, איפה מתחיל מעריב, איפה מתחיל שחרית, הם לא ידעו...

אז התפלות רק עולות על ידי תפלות הנשים, עכשיו אם הם לא נתנו להכנס להתפלל, אז הפסידו. אז [כשלא היו את תפלותיהם של] הנשים אז התפלות לא עלו. אז מתו שלשים וארבע, ביום הראשון ארבע ביום השני שלשים, כי הנשים – לא נתנו [להם] להכנס להתפלל. אז כל זה מביא כאן התנא דבי אליהו והמדרש תנחומא, שלא היה גדות ביישראל, לא בשבט אשר ולא בעם ישראל. (שעור מתשפ"ג)

קדושת ההגמרה

כספו בשקו ויֵדָאוּ, הָמָּה וְאָבִיהֶם וַיֵּדְאוּ. כָּל
הַעֲבוּדָה שֶׁל הָאָדָם לְבִטּוֹל אֶת הַתְּאֵוָה הַזֹּאת,
אָדָם בָּא לְעוֹלָם לְבִטּוֹל אֶת הַתְּאֵוָה הַזֹּאת,
אָדָם בָּא לְעוֹלָם, כָּל הַגְּמָרָא וְכָל הַשׁ"ס וְכָל
קְצוֹת הַחוּשׁוֹן, אִם אָדָם לֹא יִלְמַד אֶת קְצוֹת
הַחוּשׁוֹן הוּא לֹא יוּכַל לְבִטּוֹל אֶת הַתְּאֵוָה הַזֹּאת.
אָדָם חַיֵּב לְבִטּוֹל אֶת הַתְּאֵוָה הַזֹּאת. הַיְלָדִים
מְסַכְּנִים. עוֹד יֵשׁ יוֹתֵר נְסִיווּנוֹת. (באר בשדה
קצ"ב).

לבטל את התאוה – רק ע"י הגמרא
הַגְּמָרָא אוֹמֶרֶת "דָּם נַעֲכָר וְנַעֲשֶׂה חֶלֶב" כִּי כָּל
הַעֲגֵנָן שֶׁלֹּא יִהְיֶה הַתְּאֵוָה הַזֹּאת בְּכֻלָּל. "לֹא
תִּגְשׁוּ אֶל אִשָּׁה" בְּכֻלָּל אֵין לָהּ אֶת הַתְּאֵוָה
הַזֹּאת. הִיא בְּכֻלָּל "הֵן בְּעוֹוֹן חוֹלְלָתִי וּבַחֲטָא
יִחְמַתְּנִי אִמִּי" – בְּגִלְלַת חֲטָא אָדָם הִרְאִישׁוֹן,
כִּי נִפְלְטוּ לַתְּאֵוָה הַנּוֹרָאָה הַזֹּאת, כִּי כָּל יְלָד
שְׁנוֹלָד "בְּעוֹוֹן חוֹלְלָתִי וּבַחֲטָא יִחְמַתְּנִי
אִמִּי" – זֶה הַצְּרוּר שֶׁל אָבִיהֶם, "אִישׁ צְרוּר

תדושת המידות

להתפלל בחזקה ובצעקה

אבל מה כתוב [ברמב"ן] בפרשת באו, "וַיִּקְרָאוּ אֶל אֱלֹהִים בְּחֻזְקָה" (יונה ג, ח), מה הוא אומר? הרמב"ן שכולם לומדים אותו בבית יעקב, בסמנרים. רמב"ן בסוף קדש ל',

1 רמב"ן שמות יג, טז

...וכוונת כל המצות שנאמין באלהינו ונודה אליו שהוא בראנו, והיא כוונת היצירה, שאין לנו טעם אחר ביצירה הראשונה, ואין אל עליון חפץ בתחתונים מלבד שידע האדם ויודה לאלהיו שבראו, וכוונת רוממות הקול בתפלות, וכוונת בתי הכנסיות, וזכות תפלת הרבים, זהו: שיהיה לבני אדם מקום יתקבצו, ויודו לאל שבראם והמציאם, ויפרסמו זה, ויאמרו לפניו: 'בריותיך אנחנו', וזו כוונתם במה שאמרו ז"ל (ירושלמי תענית פ"ב ה"א) ויקראו אל אלהים בחזקה (יונה ג ח), מכאן אתה למד שתפלה צריכה קול, חציפא נצח לבישה (עי' ערוך ערך חצף):

ז'היה כי יביאך ה' אל ארץ הכנעני, שכל הענין להתפלל בחזקה, בצעקות, זה הרמב"ן אומר מפורש, אם לא, אז זה לא תפלה בכלל, [אם] אתה לא מתפלל בניגונים. אתה יכול להתפלל שחרית בחמש דקות, מנחה בחמש עשרה שניות, ומעריב בשלשים שניות, אז בסדר, התפללת - מנחה עומד חמש עשרה שניות, זה בכלל לא תפלה, תפלה זה כמה שיותר עם ניגונים, עם שירים, שיהיה בחזקה. אם לא, ה' לא מקבל את התפלה הזאת, לשון הרמב"ן, לצעוק בתפלה, לצעוק בחזקה, לא סתם [להתפלל, הרמב"ן בפרשת] תפלין, [אומר ש] זה שום דבר, תפלה זה שברון לב, תחנונים, תעשה קבע, תתפלל בחמש עשרה שניות שמונה עשרה, זה כבר נעשה קבע, אתה בכלל לא שפכת את הלב, לא התחרטת על הפשעים, על העבירות, על העוונות. (מעלות הצדיקים).

יפוצו מעינותך חוצה

בשורה משמחת

ב"ה ניתן לקבל את הגליון "שביבי אור" עם
השיעורים היומיים תפילות ותמונות ממורינו
הרב אליעזר ברלנד

מדי שבוע בערים:

בת ים

נתיבות

רעננה

באר שבע

פתח תקוה

אשדוד

ביתר

בית שמש

דימונה

אשקלון

לפרטים נוספים או לקבלת הגליונות בערים נוספות:

058-3289-318

גם אני לומד את
שיעורי מורינו הרב
בשולחן שבת

"אין אתם צריכים
בי אם לתת
אכנים וסוד
ואני בונה מהם
פנינים נפלאים
ונוראים"
(רבי נחמן מברסלב)

כולנו משתתפים בהדפסת 7

ספרי מורינו הרב ברלנד החדשים

058-3289-318

בפרסום
ראשון!

שביבי אור

מכתב נורא במעלת ובנחיצות "קרן שביבי אור"

לשביבי אור

חזקו ואמצו כל המיחלים לה'.

היום 'שביבי אור' הוא הקרן אור היחידה שיש בדור הזה להאיר את השכינה הקדושה, ולהאיר את נשמות ישראל בדור הזה, הדור החשוק ביותר מאז בריאת העולם.

והחוברת של 'שביבי אור' היא החוברת שמפיצה אור יקרות על כל נשמות ישראל, שרק 'שביבי אור' יכל להביא היום את האור לתוך עומק הנשמה לעולם ועד.

אליעזר ברלנד

קרן שביבי אור פועלת ללא מטרת רווח כלל

מפעילות הקרן: חוברת שבועית | עלון לילדים | כולל לכתבת ועריכת שיעורים | הוצאת ספרים | הוצאת חוברות לפי נושאים | הוצאת דיסקים | מאגר להנצחת כל החומר המתועד על הרב שליט"א | הפצת דברי הרב שליט"א בכל רחבי הארץ והעולם במחיר הקרן

להשתתפות, צרו קשר עוד היום: 058-3289-318

